

РОБЕРТ Л. СТАЙН
МУРАШКИ ПО ШКІРІ
ЦЕ ПРОСТО ВБ'Є ВАС

Автор перекладу Дмитро Нікіфорук. [@Nikiforuk](https://t.me/Nikiforuk)
Спільнота телеграм <https://t.me/MSPages>
Локалізація обкладинки [@username_fociety](https://t.me/username_fociety)

КРОВ ЧУДОВИСЬКА

1

- Я не хочу тут лишатися! Будь ласка, не залишай мене тут!

Еван Росс схопив маму за руку, прагнучи відтягти її від невеликого ганку будинку вкритого сірою черепицею.

Пані Росс повернулась до сина роздратовано насупившись.

- Еван, тобі вже дванадцять років! Перестань поводитися як мала капризна дитина! – сказала вона, вивільняючи свою руку.

- Ненавиджу коли ти так кажеш! – сердито відповів Еван, схрестивши руки на грудях.

Пом'якшивши вираз свого обличчя, пані Росс нахилилась і ніжно провела по білявому волоссю хлопця.

- І ще ненавиджу коли ти робиш отак! – вигукнув хлопець, відступивши від мами, й ледве не спіткнувся об бетонну плиту. – Не чіпай моє волосся! Кажу ж, що ненавиджу це!

- Гарзд, виходить ти ненавидиш все що я роблю, - розгублено знизала плечима пані Росс.

Вона піднялась сходами в гору, й постукала в передні двері. – Але тобі все одно доведеться побути тут, поки я не повернусь за тобою.

- Ну а чому я не можу поїхати з тобою? – запитав Еван, все ще тримаючи руки схрещеними.

– Назви хоч одну нормальну причину!

- У тебе шнурки розв'язані, - відповіла мати.

- І що? – незадоволено відповів Еван. – Мені подобається так ходити.

- Ти можеш спіткнутися, - попередила вона.

- Мамо, - саркастично закотив очі хлопець, - от ти хоч раз бачила що б хтось падав через розв'язані шнурки?

- Якщо чесно, то ні, - зізналась мати. Посмішка з'явилась на її гарному обличчі.

- Ти просто хочеш заговорити мене й змінити тему, - не усміхнувшись у відповідь промовив Еван. – Збираєшся залишити мене в цієї жахливої старої жінки на кілька тижнів...

- Еван, досить! – роздратовано гаркнула пані Росс, поправляючи своє біле волосся. – Кетрін ніяк не жахлива стара жінка. Вона тітка твого батька. Значить що вона твоя двоюрідна бабуся. І також...

- Вона ж зовсім чужа людина, - закричав Еван.

Він розумів що втрачає контроль над емоціями, але йому було все одно. Як рідна мати могла так вчинити з ним? Як вона може лишати свого сина з якоюсь старою бабкою, яку він навіть не пам'ятає? Що він має тут робити наодинці, поки мама не повернеться за ним?

- Еван, ми це обговорювали вже тисячу разів, - роздратовано продовжила пані Росс, знову стукаючи у двері. Це екстрена сімейна ситуація. Я дуже сподіваюсь що ти будеш з розумінням до цього ставитися.

Її подальші слова заглушив Тригер. Це був пес Евана. Кокер-спанієль висунув свою голову з заднього сидіння орендованої машини й почав гучно дзявкати.

- Тепер ще й він не дає мені спокою! – майже протогнала пані Росс.

- Можна його випустити? – нетерпляче запитав Еван.

- Думаю краще так, - відповіла мама. – Він уже старий, а я не хочу, щоб у нього стався серцевий напад в орендованій машині. Сподіваюсь він не дуже буде докучати Кетрін.

- Я вже біжу, Тригер! – закричав Еван.

Хлопець збіг вниз по гравійній доріжці й відчинив дверцята машини. Вдячно тявкнувши Тригер вискочив з машини й почав нарізати кола по маленькому подвір'ї бабці Кетрін.

- Взагалі не скажеш що йому уже дванадцять років, - сказав Еван спостерігаючи як пес бігає по підвір'ю. Вперше за день на його обличчі з'явилась посмішка.

- От бачиш. Тригер складе тобі компанію, - промовила пані Росс знов повертаючись до вхідних дверей. – Я швидко повернусь з Атланти. Максимум через пару тижнів. Впевнена що ми з татом швидко знайдемо будинок. А потім ми одразу повернемося, ти навіть й не встигнеш помітити що нас не було.

- Ну звісно! Так і буде, - саркастично промовив Еван.

Сонце заховалось за велику хмару. Тінь вкрила все маленьке підвір'я перед будинком.

Тригер швидко втомився, й повільно йшов доріжкою висолопивши язик, що звисав майже до землі. Еван нахилився й погладив собаку по спині.

Хлопець оглянув сірий будинок, поки його мати знов стукала у двері. Будинок мав похмурий і непривітний вигляд. Вікна на горі були завішені шторами. Один з багетів певно розхитався, й штори висіли під дивним кутом.

- Мамо, нащо ти стукаєш? – спитав Еван, засовуючи руки в кишені джинсів. – Ти сама казала що бабуся Кетрін абсолютно глуха.

- Охх, - обличчя матері аж почервоніло. – Ти мені так запудрив голову своїми скаргами й канюченням, що я зовсім забула про це. Звісно що вона нас не почує!

«Як я маю провести два тижні з дивною старою жінкою, яка навіть не чує нічого?», - з сумом подумав про себе Еван.

Йому пригадалось як він підслухав розмову своїх батьків пару тижнів тому, саме коли вони й склали цей «геніальний» план. Вони сиділи один навпроти одного за кухонним столом.

Батьки певно думали що Еван гуляє десь на задньому дворі. Проте він був у коридорі.

Притиснувшись спиною до стіни й уважно вслухувався в розмову.

Еван почув, що його тато не горів бажанням залишити хлопця у Кетрін.

- Вона дуже специфічна стара жінка, - промовив тато. – Сама подумай. Вона глуха вже двадцять років, але досі не вивчила мову жестів, та навіть по губах читати не хоче. Як вона зможе подбати про Евана?

- Але ж вона доглядала тебе, коли ти був малим, - сказала пані Росс.

- Це було тридцять років тому, - заперечив пан Росс.

- Менше з тим. У нас все одно немає іншого виходу, - донеслися до Евана слова мами. – Нам просто ні з ким залишити його. Всі роз'їхались у відпустки. Знаєш, серпень – найгірший місяць, щоб переїхати в Атланту.

- Ох, ну вибачте мені, - саркастично відповів тато. – Добре. Згоден. Тема закрыта. Ти маєш рацію, люба. У нас немає вибору. Кетрін – єдиний варіант. Але тобі самій треба буде відвезти його туди, а потім летіти до Атланти.

- Для нього це буде гарний досвід, - продовжила мама. – Йому треба трохи навчитися пристосовуватись до труднощів. У нього їх ще буде багато попереду. Розумієш про що я. Переїзд до Атланти значить для нього попрощатися з усіма своїми друзями. Це також не пройде для нього легко.

- Та добре! Я ж вже погодився, - нетерпляче сказав тато. – Справа закрыта. З Еваном все буде гаразд. Кетрін звісно трохи з прибабахом, але цілком нешкідлива.

Еван почув як стільці закрипіли по підлозі, й зрозумів що батьки закінчили розмову й збираються виходити.

Його доля була вирішена. Він тихенько пробрався через коридор і вислизнув на задній двір, щоб обдумати все те, що він тільки що почув.

Еван притулився до стовбура великого клену, заховавшись від вікон будинку. Це було його

улюблене місце для роздумів.

«Чому батьки ніколи не кличуть його до подібних розмов? Якщо вони вже сіли обговорювати те, щоб залишити мене у старої жінки, яку я навіть ніколи не бачив, то невже важко було дати мені хоч слово? Чого мені завжди доводиться дізнаватися про всі плани й новини сім'ї підслуховуючи в коридорі? Це все просто несправедливо!» думав про себе Еван.

Хлопець підняв з землі маленьку гілочку, й почав стукати нею по стовбуру дерева.

Бабця Кетрін дивачка. Так сказав тато. Вона настільки з прибабахом, що тато навіть не хотів лишати його з нею.

Але у них не було іншого вибору.

У нас немає вибору.

«Може вони ще передумують і візьмуть мене з собою до Атланти? Може до них дійде що так робити зі мною взагалі не чесно?» такі думки проносились в голові Евана.

Але тепер, два тижні по тому, він стояв перед будинком бабці Кетрін, і з розпачем дивився на свою коричневу валізу з речами.

Еван втішав себе тим, що нема чого боятися.

Це всього на пару тижнів. Може навіть менше.

- Мамо, а що якщо бабця Кетрін зла й погана? – це питання вилетіло з його рота перш ніж встиг обдумати його.

- Що? – це запитання дуже здивувало пані Росс. – Зла? З чого б це їй бути злою, Еван?

Як тільки вона це сказала, вхідні двері за нею розкрились й на порозі з'явилась бабця Кетрін.

Це була величезна чорноволоса жінка, яка заповнила своїм тілом всі двері.

Дивлячись повз маму, Еван помітив ніж в руці Кетрін.

З леза ножа капала кров.

Тригер підняв голову й почав гавкати. Він аж підстрибував на задніх лапах.

Злякавшись, мати Евана різко обернулась, так що ледве не впала.

Еван з мовчазним жахом вирячився на ніж.

Посмішка з'явилась на обличчі Кетрін, і вона вільною рукою штовхнула двері, ширше відчиняючи їх.

Вона була зовсім не такою як уявляв собі Еван. В його уяві це була маленька, тендітна, й сива бабуса. Проте Кетрін мала масивні розміри, була міцно збитою, широкоплечною й високою.

Вдягнута вона була домашню сукню персикового кольору. Її пряме чорне волосся було зачесаним назад й зібраним у хвостик. Макіяжу на її обличчі не було, й бліде обличчя здавалось взагалі білим на фоні чорного волосся. Виключенням були її очі. Вони були великими, круглими, й мали сталеве-синій колір.

- Я нарізаю м'ясо, - пояснила вона неочікувано глибоким голосом, розмахуючи кривавим ножом.

- Емм... добре, - спромігся видавити з себе Еван. Його груди все ще тремтіли від шоку, через те що бабця з'явилася перед ними з закривавленим ножом.

Бабця Кетрін тримала двері відчиненими, але ні Еван, ні його мама не могли наважитися зайти всередину.

- Він великий, - промовила Кетрін до пані Росс. – Великий хлопець. Не такий як був твій батько. Я називала твого батька Ціплятком. Бо він був маленький, як мале курчення.

Вона засміялась так, ніби розповіла найсмійніший анекдот у світі.

Пані Росс підняла валізу хлопця й розгублено поглянула на Евана.

- Так... Він великий, - промовила вона.

Насправді Еван ледве не найменшим хлопцем в класі. Неважливо було скільки б він їв, хлопець був «худий як спагеті». Так любив повторювати його батько.

- Можеш не відповідати мені, - сказала Кетрін, ступаючи в сторону пані Росс, збираючись забрати валізу. – Я все одно нічого не чую!

Її голос був глибоким наче в чоловіка. Говорила вона досить виразно і чітко. Не так, як інколи говорять глухі люди.

Еван пішов за мамою в глиб коридору.

Тригер теж пішов за ними, але продовжував гавкати.

- Можеш втихомирити цього пса? – тихо засичала пані Росс.

- А яка різниця? Вона все одно нічого не чує, - вказуючи на бабцю, яка йшла на кухню. Певно щоб покласти ніж.

Кетрін повернулась за кілька секунд. Її холодні, сині очі вивчаючи буравили Евана. Губи були максимально стиснутими.

- То що, тобі подобається м'ясо? – спитала вона.

Він ствердно кивнув.

- Добре,- промовила вона зробивши обличчя дуже серйозним. – Я завжди готувала м'ясо для твого батька. Але він завжди канючив пиріг.

- А з якою начинкою? – спитав Еван, але потім згадав що бабця нічого не чує.

- То він чемний хлопець? Не хуліган якийсь? – спитала Кетрін у пані Росс.

Мама похитала головою, поглянувши на Евана.

- Куди можна поставити валізу? – запитала вона.

- З першого погляду видно що він чемний хлопець, - промовила Кетрін. Вона підійшла ближче і схопила Евана за обличчя. Її величезні руки охопили його за шию, й притягли ближче до своїх очей.

– Який симпатяжка, - продовжила вона все ще стискаючи шию. – Тобі подобаються дівчатка?

Вона і далі трохи боляче стискала його шию.

- В тебе є подружка? – вона наблизилась до його обличчя майже впритул настільки, що

хлопець міг відчути її кислий подих.

Еван зробив крок назад збентежено посміхаючись.

- Ні. Насправді не зовсім.

- Є? – закричала Кетрін йому на вухо. – Так?

Вона розсміялась від душі перевівши погляд на пані Росс.

- Валіза? – спитала мама Евана піднімаючи її з підлоги.

- Йому подобаються дівчатка, чи не так? – повторила Кетрін все ще посміюючись. – В цьому я впевнена. Прямо як його батько. Його тато дуже любляв дівчаток.

Еван у відчаї повернувся до мами.

- Мамо, я не хочу тут лишатися, - прошепотів він, хоча й знав що Кетрін його не чує. – Будь ласка, не змушуй мене.

- Тихіше, - відповіла мама також пошепки. – Вона не буде до тебе чіплятись. Обіцяю. Вона просто намагається бути доброзичливою.

- Йому подобаються дівчата, - повторила Кетрін, дивлячись на хлопця своїми холодними синіми очима.

- Мамо, в неї з рота пахне як у Тригера з пащеки! – жалібно простогнав він.

- Еван! – сердито крикнула пані Росс. – Досить! Ти обіцяв поводитися гарно!

- Я збираюсь спекти тобі пиріг, - сказала Кетрін, поправляючи свій хвостик однією рукою. – Хочеш розкачати тісто? Б'юсь об заклад що хочеш! Що твій батько розповів тобі про мене? – вона підморгнула мамі Евана. - Казав що я страшна божевільна відьма?

- Ні, - запротестував Еван, дивлячись на матір.

- Що ж, він абсолютно правий! Як раз така я і є! – заявила Кетрін, й розсміялася своїм глибоким сміхом.

Тригер певно злякався, й почав гавкати, навіть стрибнувши на бабцю Кетрін. Вона опустила погляд на песика. Її очі звузились, обличчя стало дуже серйозним.

- Краще не треба, песику, а не то я тебе в пиріг покришу! – заявила вона.

Тригер сприйняв це як виклик. Він загавкав ще сильніше, й почав свої атаки. Він сміливо кидався вперед, але потім відступав. Його куций хвіст несамовито носився туди-сюди.

- Ти ж не проти, Еван, що ми запахаємо твого песика в пиріг? – Кетрін поклатла руку на плече Евану, й дуже болісно стисла плече.

- Мамо, - знов заблагав хлопець, коли бабця відпустила його й попрямувала у бік кухні. – Мамо, прошу тебе!

- У неї просто своєрідне почуття гумору, - невпевнено сказала пані Росс. – У неї гарні наміри. Справді. Вона ж збирається приготувати тобі пиріг.

- Та не треба мені того пирога! – закричав Еван. – Мені тут не подобається! Мам, вона зробила мені боляче! Вона стисла моє плече так сильно, що...

- Еван, я впевнена що це вийшло випадково. Вона так намагається жартувати з тобою. Хоче сподобатися тобі. Дай їй хоча б шанс, добре?

Хлопець збирався запротестувати, але передумав. Що це дасть?

- Я розраховую на тебе! – промовила його мати, переводячи свій погляд на кухню.

Вона побачила широчезну спину Кетрін, що стояла за стійкою спиною до них, й щось рубала широким кухонним ножом.

- Вона... якась шалена! – знов не витримав хлопець.

- Послухай, Еван, я дуже добре розумію твої почуття, - промовила пані Росс. – Але тобі не треба буде постійно бути поруч з нею. Тут багато сусідських дітей. У тебе є Тригер. З ним можна гуляти цілий день. Впевнена що ти знайдеш тут собі друзів. А бабця Кетрін також не захоче, щоб ти увесь час був тут. Вона жінка у віці, то ж їй потрібен буде спокій.

Еван щось пробубнів у відповідь.

Його мати раптом нахилилась й обняла його, притиснувшись щочкою до його щоки.

Хлопець знав що ці обійми мали на меті прибадьорити його, але від цього йому стало ще сумніше.

- Я розраховую на тебе, - повторила мама йому на вухо.

Еван спробував прибадьоритись.

- Давай я допоможу тобі донести валізу до моєї кімнати, - сказав він.
Разом вони піднялись вузькими сходами.
Його кімната виявилась кабінетом. Стіни були заставлені книжковими полицями. Полиці були заповнені стосами старих книг у твердих обкладинках.
У центрі кімнати стояв великий письмовий стіл з червоного дерева.
Вікно у кімнаті було лише одне, й те завішено шторами. Воно виходило на задній двір.
З вікна виднівся довгий зелений прямокутник. Ліворуч стояв гараж, вкритий черепицею.
Праворуч просто був паркан. В кінці двору виднівся якийсь загороджений майданчик.
Здавалось що це якийсь загін для тварин.
В кімнаті стояло затхле та сперте повітря. Різкий запах нафталіну раптом ввірвався Евану в ніс.
Тригер також відчув цей запах. Він голосно чхнув, й перекотився на спину, дригаючи ногами в повітрі.
«Бідний пес вже також не витримує цього місця!» подумав про себе Еван.
Але думки залишив при собі. Він намагався виглядати сміливим, хоробро посміхаючись мамі, яка розпаковувала його речі. Раз у раз вона нервово поглядала на годинник.
- Я вже трохи спізнююсь. Буде дуже погано, якщо я пропущу свій літак, - сказала вона.
Вона ще раз обняла сина. На цей раз обійми були довші й міцніші.
Потім вона дістала з гаманця десять доларів, й поклала Евану в кишеню сорочки.
- Купи собі якийсь смаколик! Будь чемним хлопцем. Я намагатимусь повернутися якомога швидше!
- Добре. Бувай, - видавав з себе хлопець. Його груди тремтіли, а в горлі аж пересохло.
Запах її чарівних парфумів перебивав нафталінову пастку.
Еван дуже не хотів, щоб мама їхала. У нього було дуже погане передчуття.
«Ти просто малий боягуз!» вилаявся він сам на себе.
- Я обов'язково подзвоню тобі з Атланти, - крикнула мама, збігаючи вниз по сходах, щоб попрощатися з Кетрін.
Аромат парфумів зник. Повернувся нафталін.
Тригер сумно заскиглив. Наче розумів що відбувається. Знав що їх покинули самих, у цьому дивному будинку, та ще й з цією дивною старою жінкою.
Еван взяв його на руки, й поцілував у холодний ніс. Потім поклав пса на потертий килим.
Хлопець пішов до вікна, й довго стояв там, тримаючи штору однією рукою. Він дивився на зелене подвір'я намагаючись заспокоїти тремтіння в грудях.
Через кілька хвилин, він почув як завелась машина його матері. Еван почув як вона поїхала.
Коли звук віддалився, хлопець зітхнув й впав на ліжко.
- Ми залишились вдвох, Тригер, - похмуро сказав він.
Пес до чогось принохувався за дверима.
Еван витріщився на книжкові полиці.
«Чим я маю тут займатися цілими днями?» спитав він себе підперши голову руками. «Тут немає ні комп'ютера, ні приставки. Я навіть телевізора у вітальні не бачив. Чим тут вбивати час?»
Ще раз зітхнувши, Еван підвівся й пройшовся повз ряди книжок. Його очі сканували заголовки.
Там було багато наукових праць і підручників. Книги з біології, астрономії, підручники про стародавній Єгипет, підручники з хімії та медицини. Полиці були забиті поживклими й запиленими книгами.
Можливо чоловік Кетрін, двоюрідний дідусь Евана, був якимсь науковцем чи щось типу того.
- Тут для мене немає взагалі нічого цікавого, - з розпачем відмітив хлопець.
Він відчинив дверцята шафи.
- Ох! – вигукнув Еван, коли щось вискочило на нього.
- Допоможіть! На допомогу! Будь ласка!

Все навкруги потемніло.
- Допоможіть! Я нічого не бачу!

Еван налякано відступив коли темрява налетіла на нього.

Йому знадобилось кілька секунд, щоб зрозуміти що це було.

Серце в нього все ще страшенно калатало в грудях, коли він відтягнув чорну верещачу кішку від свого обличчя.

Вона безшумно приземлилася на підлогу, й спокійно побрела до дверей.

Обернувшись Еван побачив Кетрін, яка стояла у дверях з веселою посмішкою на обличчі.

«І як довго вона там стоїть?» спитав він у себе.

- Сарабет, ти як туди потрапила? – запитала вона тоном в якому був жартівливий докір. Вона схилилась над кішкою ніби справді чекала відповіді від тої. – Ти певно дуже налякала хлопчика.

Кішка нявкнула у відповідь й потерлась об голу ногу Кетрін.

- Сарабет налякала тебе? – вона підвелась й поглянула на Евана все ще посміхаючись. – У цієї кішки дуже своєрідне почуття гумору. Вона – зло. Чисте зло.

Й захихикала ніби сказала щось дуже смішне.

- Я в порядку, - невпевнено сказав Еван.

- Остерігайся Сарабет. Вона лиха, - повторила Кетрін, нахилившись й піднявши кішку за загривок, і підняла перед собою. – Погана, погана, погана.

Побачивши кішку що висіла в повітрі, Тригер видав незадоволене скавуління. Його колючий хвіст знову почав активно трястись й він гавкаючи почав стрибати на кішку. Спершу він промахнувся. Але на другий раз йому вдалося вхопити Сарабет за хвіст.

- Фу, Тригер! Лежати, - закричав Еван.

Намагаючись вирватися з рук Кетрін, кішка замахала своїми пазуристими лапами. Сарабет шалено верещала від гніву та страху.

Тригер продовжував гавкати й завивати, поки Еван намагався його заспокоїти.

Евану вдалося приборкати свого кокер-спанієля лиш коли кішка вирвалася з рук бабці й зникла за дверима.

- Поганий хлопчик. Дуже поганий хлопчик, - почав повчати свого песика Еван.

Але насправді він так не вважав. Хлопець був дуже радий що його пес прогнав ту кішку.

Він підняв голову й побачив бабцю Кетрін, яка стояла у дверях й суворо дивилася на нього.

- Бери свого пса, - холодно сказала вона. – Не можна дозволяти тваринам битися в цьому будинку.

- Але ж, бабусю... - почав благати Еван, але згадав що вона його не чує.

- Сарабет погана, - продовжила бабця Кетрін з беззмінним виразом обличчя. – Нам краще її не злити, згоден?

Вона розвернулася й збиралася спустатися сходами.

- Візьми свого пса, Еван.

Тримаючи пса біля шиї, хлопець вагався що йому робити.

- Я подбаю про собаку, - повторила вона. – Ходімо.

Хлопця охопив страх.

Що вона мала на увазі коли сказала що «подбає про собаку»?

В його голові промайнула картина, як Кетрін стоїть з закривавленим ножом в руці.

- Візьми свого пса, - неухильно повторила Кетрін.

Еван перелякано ахнув.

Що вона збиралась зробити з собакою?

- Я подбаю про тебе, песику, - повторила Кетрін, глянувши на Тригера.

Пес заскиглив у відповідь.

- Йдемо, Еван. Слідуй за мною, - нетерпляче сказала бабця.

Зрозумівши що вибору у нього немає, Еван слухняно поніс Тригера вниз. Далі він пішов на заднє подвір'я.

- Я готувалась до подібного, - сказала Кетрін, оглянувшись, щоб переконатися що хлопець іде за нею.

Не дивлячись на вік, бабці було вже десь під вісімдесят років, вона йшла впевненими й широкими кроками.

- Я знала що ти прийдеш з собакою, тож подбала про все задалегідь.

Тригер лизнув руку хлопця, поки йшли подвір'ям. Вони йшли через двір до довгої огороженого майданчика в кінці двору.

- Це спеціальне місце для твого собаки, - сказала Кетрін, витягуючи руку, щоб вхопити мотузку яка була натягнута поперек майданчика. – Прикріпи це до нашійника, Еван. Твоєму собаці тут буде весело.

Вона ще раз з напругою подивилася на Тригера.

- Так у вас з Сарабет не буде ніяких проблем.

Евану стало набагато легше, коли він зрозумів що саме мала на увазі бабця Кетрін.

Проте він все одно не був в захваті від того, що треба було залишити Тригера у цій в'язниці.

Тригер завжди був домашнім псом. На в'язниці йому буде тут весело.

Але Еван ніяк не міг сперечатися з бабцею Кетрін. По чесному, вона була навіть права в цій ситуації.

А ще й те, що вона не хотіла вчити мову жестів, чи навіть читати по губах. Тобто вона могла робити все що їй заманеться, бо все одно нікого б не чула.

Еван нахилився, погладив Тригера й поглянув на бабцю.

Вона стояла схрестивши руки на грудях. На її обличчі застигла тріумфальна посмішка.

- Гарний хлопчик, - сказала вона, дочекавшись Евана й повертаючись до будинку. – Я це зрозуміла, як тільки побачила тебе. Ходімо всередину, Еван. У мене є для тебе печиво і молоко. Тобі сподобається.

Її слова мали б звучати по доброму, але голос був жорстокий і холодний.

Тригер почав жалісливо скавуліти, коли побачив як хлопець зникає у будинку.

Кухня була маленька, захащена, й дуже жаркою.

Бабця Кетрін вказала хлопцю сісти за стіл, який був накритий пластиковою скатертиною.

Вона принесла закуски, й усілась навпроти нього, вивчаючи його поглядом.

Еван з'їв вівсяне печиво з родзинками, й випив молоко. Весь цей час він чув як завиває

Тригер на задньому подвір'ї.

Вівсяне печиво не було його улюбленою їжею, але хлопець з подивом відмітив що він дуже зголоднів.

Коли він проковтнув все це, то звернув увагу на те що бабця Кетрін стояла на порозі й знов пильно вдивлялася в обличчя хлопця.

- Піду прогуляюся з Тригером, - сказав він, витираючи молочні вуса з губи паперовою серветкою.

Кетрін знизала плечима й розгублено зморщила обличчя.

Точно. Вона ж нічого не чує.

Підійшовши до кухонного вікна, він вказав на Тригера, а потім двома пальцями зробив знак що показував його наміри.

Бабця Кетрін кивнула.

«Ого...» подумав Еван. «Це буде дуже важко.»

Він махнув рукою на прощання й поспішив забрати Тригера з його в'язниці.

Через кілька хвилин, Тригер вже тягнув за повідець, біжучи й обнюхуючи квіти що росли вздовж узбіччя, поки вони підіймалися дорогою вгору.

Інші будинки на вулиці були майже такими ж як і будинок бабці Кетрін.

Всі вони були невеличкі, мали прямокутні передні двори з акуратно підстриженими газонами.

Еван побачив маленьких дітей, які ганялись одне за одним довкола якогось дерева.

З іншого боку вулиці він побачив чоловіка середнього віку в яскраво помаранчевих шортах, який мив свою машину з садового шланга.

Район був симпатичний.

Але він не бачив дітей свого віку.

Тригер загавкав на білку й вирвав повідець з рук Евана.

- Агов, стій! – закричав хлопець.

Тригер, як завжди не послухав, й погнався за твариною.

Розумна білка швиденько шмигнула на дерево. Але пес, зір якого вже не був такий як раніше, не побачив цього й продовжував своє переслідування.

Гонячись за ним на повній швидкості Еван вигукував ім'я пса, й пронісся вже пів кварталу, перш ніж пес зрозумів що він програв це полювання.

Важко дихаючи, Еван схопив за повідець.

- Попався, - видихнув він.

Хлопець потягнув за повідець, намагаючись потягти його назад по вулиці. Але Тригер мав інші плани. Він вже обнюхував стовбур якогось чорного дерева.

Раптом чиясь рука схопила його за плече.

- Гей, ти хто такий? – спитав голос.

Еван злякано обернувся й побачив що позаду нього стоїть дівчина. Вона дивилась на нього темними карими очима.

- Чого ти хапаєш мене за плече? – спитав хлопець, все ще відчуючи як калатає його серце.

- Щоб налякати тебе, - несподівано прямолінійно відповіла вона.

- Ееем. Добре, - хлопець аж розгубився.

Тригер раптом потягнув за повідець, і Еван ледве втримався на ногах.

Дівчина розсміялась.

«Вона гарненька» подумав він про себе.

У неї було коротке хвилясте волосся. Майже чорне. Блискучі карі очі, грайлива, зухвала посмішка. На ній була жовта оверсайзна футболка, поверх чорних легінсів і яскравих кросівок.

- Так хто ти? – знов запитала вона.

Вона була явно не з сором'язливих.

- Я – це я, - відповів він, йдучи за Тригером довкола дерева.

- Ти що переїхав до будинку Вінтергалтерів? – спитала вона, прямуючи за хлопцем.

Еван похитав головою.

- Ні. Просто приїхав в гості.

Дівчина розчаровано стисла губи.

- Всього на пару тижнів, - додав Еван. – Живу у бабусі. Точніше, вона моя двоюрідна бабуся.

- Крутий перець. Навіть двоюрідні бабусі є, - сказала дівчина.

- Емм. Не знаю, - розгублено відповів він. – Напевно.

Тригер обнюхував жука на товстому коричневому листку.

- Це твій велик? – спитав Еван, вказуючи на червоний ВМХ, що лежав на траві позаду неї.

- Так, - відповіла вона.

- Крутий, - продовжив хлопець. – У мене теж такий є, але вдома.

- А мені подобається твій пес, - сказала вона, переводячи погляд на Тригера. – Він виглядає дурнуватим. Мені такі подобаються.

- Мені теж. Напевно, - на цей раз Еван розсміявся.

- Як його звати? Сподіваюся теж якимось по дурнуватому, - вона нахилилась й спробувала погладити собаку по спині, але той ухилився.

- Його звати Тригер, - сказав Еван, очікуючи на реакцію.

- Так. Досить дурнувато, - задумливо сказала дівчина.

- Особливо як для кокер-спанієля, - невпевнено додав Еван.

Тригер повернувся, щоб понюхати руки дівчини. Його хвіст неймовірно мотався, а язик звисав аж до землі.

- У мене також дурнувате ім'я, - зізналась дівчина.

І певно чекала, що хлопець має запитати яке ж саме.

- То яке? – нарешті запитав Еван.

- Андреа, - відповіла вона.

- І що з ним не так?

- Ненавиджу його, - сказала вона, дістаючи травинки зі своїх легінсів. – Андрееееа.

Вона розтягнула ім'я на манір глибоко-культурного голосу.

- Воно звучить так по ботанські. Ніби я маю носити вельветовий джемпер і манірну білу блузку, вигулюючи стриженого пуделя на повідцю. Гидота. Тому я змушую всіх називати мене Енн.

- Привіт, Енн, - одразу сказав Еван погладжуючи собаку. – Мене звати...

- Не кажи мені! – різко перебила вона затуляючи йому рота рукою.

«Вона точно не з сором'язливих!» знов подумав Еван.

- Дай вгадаю, - сказала вона. – У тебе теж дурнувате ім'я?

- Так, - кивнув він. - Еван. Еван Дурнуватий.

Вони разом розсміялись.

- Це по справжньому дурне ім'я.

Він був радий що розсмішив Енн. Вона явно йому сподобалась.

Більшість дівчат не розуміли його почуття гумору. Вважали що воно дурнувате.

- Чим займаєшся? – спитала дівчина.

- Вигулюю Тригера. Вивчаю околиці. Нічим особливо цікавим.

- Тут доволі нудно, - сказала вона. – Просто ряди однакових будинків. Не хочеш піти в місто? Тут не далеко.

Сказавши це, вона вказала ввєрх по вулиці.

Еван на мить завагався. Він не попередив бабцю, що піде до міста. Але й чорт з тим. Хіба їй не все одно?

Та й що поганого могло трапитися?

- Добре, - сказав Еван. – Ходімо поглянемо на місто.

- Мені взагалі то треба зайти в іграшковий магазин і купити подарунок для двоюрідного брата, - сказала Енн, піднімаючи свій велик з землі.

- Скільки тобі років? – спитав Еван, тягнучи пса за повідець.

- Дванадцять.

- Мені теж, - продовжив він. – Можна буде покататись на твоєму велосипеді?

Вона похитала головою, залазячи на вузьке сидіння.

- Ні. Але я дозволю тобі бігти поруч, - вона розсміялась.

- Ти прямо таки неймовірно щедра натура, - саркастично сказав Еван починаючи наздоганяти дівчину яка вже почала крутити педалі.

- А ти прямо таки дурник, - грайливо крикнула вона у відповідь.

- Гей, Андрееееа, зачекай! – гукнув Енді навмисно розтягуючи слова, щоб позлити її.

Через пару кварталів ряди будинків закінчились й вони потрапили в місто. В основному це були ряди двоповерхових магазинів чи офісів.

Еван побачив невелике цегляне поштове відділення, старомодну перукарню, продуктову крамницю, місцевий банк, господарську крамницю з великим банером, який вказував про розпродаж.

- Магазин іграшок на сусідній вулиці, - сказала Енні, котячи велик у руках.

Еван смикнув Тригера за повідець, щоб той не відставав.

- Взагалі тут два магазини іграшок. Старий і новий. Мені більше подобається старий.

- Ходімо в старий, - сказав Еван, заглядаючи в запилену вітрину відеосалону.

«Цікаво, чи є у бабці Кетрін відео плеєр? Хоча кого я обманюю? Звідки йому там взятись?» подумав про себе хлопець.

Старий магазин іграшок знаходився у старій будівлі, яку не фарбували вже купу років. Невелика, намальована від руки вивіска, яка виднілась через замурзане й запилене скло промовляла:

«Забавки й Сувеніри Уорнера»

Іграшок на вітрині видно не було.

Енн притулила велосипед до фасаду будівлі.

- Іноді власник буває у поганому настрої. Не впевнена що він дозволить тобі зайти з собакою.

- Ну то зараз і дізнаємося, - сказав Енді відчиняючи двері. Він сильно смикнув Тригера за повідець, щоб той пішов з ним в магазин.

Еван опинився в вузькій та темній кімнаті з низькою стелею.

Його очам знадобився деякий час, щоб звичаїтися до цієї темряви.

«Уорнер» більше нагадував склад ніж магазин. Вздовж обох стін стояли високі полиці. Вони були завалені коробками з іграшками. По центру кімнати проходила довга вітрина. Вона займала майже весь простір, так що навіть такому худорлявому хлопцю як Еван доводилося протискуватися боком.

У передній частині крамниці стояв старомодний касовий апарат. За ним сидів сварливий на вигляд чоловік, з єдиним пучком сивого волосся, що стирчало посеред голови. У нього були пониклі білі вуса. Й здалося що вони опустились ще нижче, коли до крамниці зайшли Еван та Енн.

- Вітаю, - несміливо промовив Енн, махаючи чоловікові рукою.

Той щось пробурмотів у відповідь, й знову занурився у газету, яку тримав.

Тригер з великою цікавістю обнюхував нижні полиці.

Еван оглянув купи коробок з іграшками.

Якщо судити по шару пилюки на них, вони пролежали тут не менше ніж сотні років. Здавалось що все було перемішано. Ляльки лежали поруч з конструкторами. Фарби для малювання були перемішані зі старими фігурками. Тут навіть була іграшкова барабани, завалені купою футбольних м'ячів.

Вони з Енн були єдиними покупцями в магазині.

- Як думаєш, у них є ігри для приставки? – спитав Еван пошепки, боячись порушити місцеву тишу.

- Навряд, - відповіла Енн. – Але я запитаю. Агов, шановний, а у вас є ігри для приставок? Чоловік за прилавком відповів не одразу. Почухавши вухо, він сказав:

- Нема тут такого, - роздратовано пробурмотів він, сердитий на те що його відривають від газети.

Діти пішли до задньої частини магазину.

- І чим тобі подобається це місце? – знов пошепки запитав Еван. Він розглядав якийсь старий пістолет з ковбойською кобурою.

- Просто думаю що тут цікавіше, - відповіла Енн. – Це місце не схоже на інші лялькові крамниці. Тут можна відшукати справжній скарб.

- Ну звісно, - саркастично відповів хлопець. – Гей, поглянь на це!

Він підняв ланч-бокс з намальованим ковбоєм.

- Кавендіш Тонто, - прочитав він. – Хто такий цей Кавендіш Тонто?

- Ковбой з дурнуватим ім'ям, - відповіла Енн, забравши в нього бокс і почала вивчати його. – Вона зроблена з пластику, а не металу. Цікаво, таке сподобається моєму кузену? Він також любить дивні імена.

- Це досить дивний подарунок, - сказав Еван.

- А він досить дивний кузен. Все сходиться, - пожартувала Енн. – Глянь-но на це!

Вона поставила старий ланч-бокс, й взяла з полиці величезну коробку.

- «Набір для чаклунів. Здивуй своїх друзів. Понад сто магічних трюків.» , - прочитала вона назву.

- Це дуже багато трюків, - жартома відповів Еван.

Він заглиблювався далі в крамницю, слідуючи за Тригером, який тягнув його вперед, постійно принохуючись до чогось.

Вони підійшли до дверей у якусь підсобку.

На диво двері були відчинені. Через щілину було видно, що ця кімната ще темніша й більш запилена.

Зазирнувши до неї, він побачив старі потерті м'які іграшки, пожовтілі настільні ігри, старі бейсбольні рукавички, та ще купу подібного непотрібу.

- Кому взагалі потрібен весь цей старий мотлох? – прошепотів він до себе.

Хлопець вже збирався вийти, коли щось привернуло його увагу.

Це була синя бляшанка. Вона була схожа на металеву банку для кави, чи щось типу того.

Взявши її в руку, він здивувався яка вона важка.

Піднісши її ближче до обличчя, він прочитав надпис на етикетці.

«Кров чудовиська»

Нижче, дрібним шрифтом було написано:

«Неймовірна загадкова речовина».

- Це виглядає круто, - знов промовив до себе Еван крутячи бляшанку в руці.

Раптом він згадав про ті десять доларів, що мама запхала йому в кишеню сорочки.

Обернувшись він побачив власника магазину, що стояв у дверях. Його темні очі були широко розплющеними від гніву.

- Що ти тут забув? – закричав він.

Тригер голосно дзявкнув, злякавшись гучного голосу чоловіка.

Еван схопив повідець, й підтягнув свого пса ближче.

- Скільки це коштує? – спитав він простягаючи бляшанку з «Кров'ю чудовиська»

- Не для продажу, - відповів власник магазину, понизивши голос. Його вуса здавалось нахмурились ще більше.

- Чому? Вона стояла на полиці ось тут, - вказуючи рукою.

- Воно занадто древнє, - наполягав він. – Певно воно дуже зіпсоване.

- Але я все одно хочу її купити, - продовжив Еван. – Можна за меншу ціну, раз воно таке старе.

- Що це таке? – спитала Енн, теж з`явившись у дверях.

- Не знаю, - сказав Еван. – Але виглядає дуже круто. Називається «Кров монстра».

- Це не для продажу, - наполягав на своєму чоловік.

Енн пройшла повз нього й взяла банку в Евана.

- Ого! Я теж таку хочу, - сказала вона, крутячи її у руці.

- Тут тільки одна, - сказав Еван.

- Впевнений? – Енн почала шукати по полицях.

- Воно погане. Ще раз кажу, - продовжував власник магазину. Його голос звучав дуже роздратовано.

- Мені теж таку треба, - почала скиглити Енн.

- Вибач, - озвався Еван. – Я перший побачив.

Він забрав бляшанку собі назад.

- Давай я перекуплю її у тебе, - запропонувала Енн.

- Можете розділити це на двох, - запропонував власник магазину.

- Тобто ви все ж продасте її? – здивовано перепитав Еван.

Чоловік почухав вухо й знизав плечима.

- Скільки? – нетерпляче продовжив Еван.

- Впевнені що у вас не має ще однієї? – спитала Енн, розсуваючи старі подерті іграшки. – А може дві? Одну я б залишила собі, а іншу подарувала кузину.

- Віддам за два долари, - сказав чоловік Евану. – Але кажу тобі. Воно погане. А ще дуже древнє.

- Мені все одно, - сказав Еван, тягнучись до кишені сорочки за десяти доларовою купюрою.

- Але тоді не приходьте до мене зі скаргами, - сердито додав чоловік, і попрямував до каси.

Через кілька хвилин Еван вже вийшов на яскраве денне світло, тримаючи в руках синю бляшанку.

Тригер радісно кружляв довкола, трясучи своїм хвостом, певно щасливий від того що вийшов з темного магазину.

Енн вийшла слідом за ним з незадоволеним виразом обличчя.

- Ти так і не купила ланч-бокс? – спитав Еван.

- Не зміною тему, - відкинула вона. – Я дам тобі за неї п`ять доларів.

Енн потяглась до банки з «Кров`ю чудовиська».

- Нізашо, - відрізав Еван. – А тебе видно добряче вибішує коли щось іде не по твоєму!

- Я єдина дитина в сім`ї, - відповіла вона. – Що тут ще скажеш? Я страшенно розбещена!

- Я також, - додав Еван.

- У мене є ідея, - сказала Енн, забираючи велосипед припертий до стінки. – Давай її

розділимо.

- Розділимо? – перепитав хлопець. – Поділюсь нею так точно як ти своїм великом поділилась.

- Хочеш поїхати на ньому додому? На, тримай! – вона штовхнула велосипед в бік хлопця.

- Пізно, - відказав Еван штовхаючи його назад. – Мені вже не треба твій дурнувятий велик. Тим паче він дівчачий.

- Це не так, - відрізала Енн. – З якого дива він тепер дівчачий?

Еван проігнорував це питання. Він потягнув Тригера за повідець, збираючись повертатися до бабці.

- Чого це тепер дівчачий велосипед? – повторила своє запитання Енн, йдучи поруч.

- Давай так? Зараз підемо до будинку бабці Кетрін й відкриємо банку там. Може я дозволю тобі погратися з нею трішки!

- Ого! Справді? – саркастично запитала Енн. – Знаєш, ти такий щедрий хлопець, Еван!

- Знаю, - відповів він. – Це все правильне виховання.

Бабця Кетрін сиділа у великому кріслі в вітальні, коли діти прийшли.

«З ким це вона розмовляє?» подумав про себе Еван, коли почув її голос.

Здавалось, вона з кимось схвильовано сперечалась.

Проводячи Енн до кімнати, хлопець помітив що то була лиш Сарабет. Чорна кішка.

Коли Еван увійшов, кішка розвернулась і гордовита вийшла з кімнати.

Бабця здивовано поглянула на дітей.

- Це Енн, - промовив Еван, представляючи свою нову подругу.

- Що це ти там приніс? – спитала Кетрін, ігноруючи слова Евана. Вся її увага була прикута до блакитної банки з написом «Кров чудовиська».

Хлопець неохоче простягнув банку.

Насупившись, бабця почала крути її в руках. Зупинилась на етикетці. Ворушила губами поки читала.

Вона якось дуже довго вивчала її, але нарешті повернула її назад Евану.

Коли хлопець повернув банку й вже прямував до своєї кімнати, йому здалось що бабця Кетрін сказала йому щось тихим голосом. Він чітко не розчув, але це було схоже на «Будь з цим обережний».

Але він не був впевнений.

Хлопець обернувся й побачив що Сарабет дивиться на нього з дверей кімнати. Її жовті очі сяяли в напівтемряві.

- Моя бабця абсолютно глуха, - пояснив подрузі Еван, поки вони підіймались сходами.

- Це означає що ти можеш слухати музику так гучно як тільки схочеш? – спитала дівчина.

- Не думаю що тут є на чому вмикати музику.

- Це вже фігово, - сказала Енн, поки ходила по кімнаті хлопця. Вона відсувала штори, роздивлялася довкола.

Еван підійшов до вікна, й з сумом подивився на загородку в якій залишив Тригера.

- Вона реально твоя бабуся? – спитала Енн. – Я до того, що вона взагалі не виглядає старою.

- Це все через чорне волосся, - відповів Еван ставлячи банку «Кров чудовиська» на центр столу в центрі кімнати. - Через них вона виглядає молодшою.

- Тільки поглянь на цю купу книжок про магію, - вигукнула Енн. – Цікаво, нащо вони твоїй бабці?

Вона взяла з полиці один зі старих томів, і здула з нього товстий шар пилу.

- Може твоя бабуся прийде до тебе вночі й накладе на тебе закляття? Перетворить тебе на тритона якогось?

- Можливо, - сказав Еван всміхаючись. – А що таке тритон?

Енн знизала плечима.

- Думаю якась ящірка, чи щось типу того.

Вона гортала сторінки старої книги.

- Здається що ти казав, тобі тут нічим зайнятися, - вона повернулась до хлопця. – Міг би прочитати усі ці книги!

- Це якісь дитячі лякалки, - саркастично відповів Еван.

Поклавши книгу назад на полицю, Енн підійшла до столу й стала поруч з Еваном. Вони обидва впилися поглядом в банку «Крові чудовиська»

- Відкрий її. Вона така стара. Напевно вся гнила й огидна.

- Сподіваюсь на це, - Еван почав крутити її в руках. – Ніякої інструкції.

- Просто зніми кришку і все, - нетерпляче сказала вона.

Хлопець смикнув за кришку. Нічого не відбулось.

- Може треба відкривачка чи спеціальний ніж? – спитала Енн.

- Геніальна ідея, - пробурмотів хлопець вивчаючи етикетку. – Поглянь на це. Ніяких інструкцій, ніякого складу. Взагалі нічого.

- Звісно що нічого. Написано ж «Кров чудовиська». Які ще інгредієнти тобі потрібні? – вона почала прикидуватися графом Дракулою. Схопила Евана за шию, ніби збиралася випити його кров.

- Припини! – засміявся хлопець. – Ти не допомагаєш!

Він стукнув банкою об стіл, і кришка сама по собі відскочила.

- Поглянь! – скрикнув Еван.

Вона відпустила його шию, й вони зазирали в середину.

Речовина всередині банки була яскраво-зеленого кольору. Вона переливалась у світлі лампи, ніби желе.

- Доторкнись, - сказала Енн.

Але перш ніж він встиг щось зробити, вона сама відштовхнула його й засунула туди палець.

- Воно холодне, - сказала вона. – Спробуй сам, воно льодяне.

Еван також ткнув туди пальцем. На дотик воно було густішим за желе. І дійсно дуже холодним. Він поводив пальцем, глибоко не занурюючи, й коли витягнув його, речовина смачно прицмокнула.

- Гидота, - сказала Енн.

- Я бачив і гірше, - Еван лиш знизав плечима.

- Б'юся об заклад, воно світиться в темряві, - сказала Енн, поспішаючи до вимикача біля дверей.

Вона вимкнула світло, але післябідне сонячне світло все ще лилося крізь віконні штори.

- Спробуй у шафі, - запропонувала вона.

Еван відніс бляшанку до шафи. Енн пішла за ним і зачинила двері.

- Фу. Нафталін, - простогнала вона. - Я не можу дихати.

«Кров чудовиська» гарно світилася в темряві. Круглий промінь зеленого світла сяяв з банки.

- Ого. Це крутяк, - сказала Енн, затуляючи ніс, щоб не вдихати різкий аромат нафталіну.

- У мене була купа іграшок, які могли робити таке, - сказав Еван, трохи розчарований. -

Вони називалися "Інопланетні шмарклі" або "Слизота", щось на кшталт того.

- Ну, якщо ти не хочеш, я візьму, - відповіла Енн.

- Я не казав, що не хочу, - швидко сказав Еван.

- Ходімо звідси, - попросила Енн.

Еван штовхнув двері, і вони вибігли з комірчини, грюкнувши двері за собою. Обидва кілька секунд вдихали свіже повітря.

- Ненавиджу цей запах! - вигукнув Еван. Він озирнувся і побачив, що Енн взяла жменю "Крові чудовиська" з банки. Вона стиснула її в долоні.

- Коли дістаєш вона ще холодніша, - сказала вона, посміхаючись до нього. – Дивись! Коли ти стискаєш її, вона вискакує назад.

- Так. Напевно, вона ще й підстрибує, - сказав Еван, не вражений. - Спробуй кинути його об підлогу. Всі ці штуки відскакують, як гумові.

Енн зліпила згусток "Крові чудовиська" в кульку і кинула її на підлогу. Кулька відскочила назад до її руки. Вона підкинула її трохи сильніше. Цього разу кулька відскочила від стіни й вилетіла через двері спальні.

- Воно дуже добре підстрибує, - сказала вона, виганяючи його в коридор. - Подивімося, чи воно розтягнеться.

Вона схопила його обома руками й потягнула, розтягуючи його в довгу мотузку.

- Круто. Воно ще й розтягується.

- Велике діло, - сказав Еван. - Те, що в мене було раніше, підстрибувало і розтягувалося дуже добре. Я думав, що ця штука вміє щось більше.

- Воно залишається холодним, навіть після того, як побувало у руці, - сказала Енн, повертаючись до кімнати.

Еван глянув на стіну і помітив темну круглу пляму на підлозі.

- Ой-ой. Дивись, ця штука залишає плями.

- Давай тоді підемо на вулицю й покидаємо там, - запропонувала вона.

- Гарзд, - погодився Еван. - Вийдемо на задній двір. І Тригеру буде не так самотньо й сумно. Вони спустилися вниз і вийшли на задній двір, де їх зустрів Тригер, який радів так, ніби не бачив їх щонайменше двадцять років.

Пес нарешті заспокоївся й сів у тіні дерева, шумно дихаючи.

- Хороший хлопчик, - тихо промовив Еван. - Заспокойся. Спокійно, пенсія.

Енн полізла рукою до бляшанки й витягла зелену кульку. Потім Еван зробив те саме. Вони перекидали речовину в руках, поки не отримали дві кульки у формі м'яча.

Тоді вони почали грати з ними.

- Дивно, як вони не втрачають своєї форми? – спитала Енн, підкидаючи зелену кульку високо вгору.

Еван затулив очі від сонця і зловив м'яч однією рукою.

- Всі такі штуки однакові, - сказав він. – Нічого тут особливого немає.

- А я думаю, що це круто, - заперечила Енн.

Наступний кидок Евана був надто високим. Зелена кулька пролетіла над простягнутими руками Енн.

- Ого! - закричала Енн.

- Вибач, - сказав хлопець.

Вони обидва дивилися, як кулька відскочив пару разів від землі, а потім приземлився прямо перед Тригером.

Злякавшись, пес скочив на ноги й опустив ніс, щоб обнюхати його.

- Ні, хлопче! - закричав Еван. – Не чіпай це. Облиш, Тригер!

Але як і завжди Тригер не послухав, опустив голову й лизнув яскраву зелену кульку.

- Фу! Не їж цього! - стривожено крикнув Еван.

Вони з Енн кинулися до собаки.

Але звісно вони були надто повільними.

Тригер взяв кульку з «Кров'ю чудовиська» в зуби й почав жувати.

- Ні, Тригер! - крикнув Еван. - Не ковтай це. Не ковтай!

Пес проковтнув його.

- О, ні! - скривилась Енн, стискаючи руки в кулаки по боках. - Тепер нам не залишилося нічого, що ми могли б поділити!

Але це взагалі турбувало Евана. Він нахилився і розсунув щелепи собаки. Зелена кулька зникла. Пес її проковтнув.

- Дурний пес, - тихо промовив Еван, відпускаючи собачу пащу.

Він похитав головою, коли тривожні думки нахлинули на нього.

Що, як від цієї речовини Тригер захворіє? Що, якщо це отрута?

- Ми будемо сьогодні пекти пиріг? - запитав Еван у бабці, написавши запитання на аркуші жовтого паперу в клітинку, який він знайшов на столі у своїй кімнаті.
- Бабця Кетрін прочитала запитання, поправляючи свій чорний хвіст. Її обличчя було білим, як борошно для торта у ранковому сонячному світлі, що проникало крізь кухонне вікно.
- Пиріг? Який ще пиріг? - холодно перепитала вона.
- У Евана спочатку відкрився рот. Але він вирішив не нагадувати їй про цю розмову.
- Іди краще пограйся зі своїми друзями, - все так само холодно сказала Кетрін, глядячи Сарабет по голові. - Чому ти хочеш залишитися тут зі старою відьмою?
- Минуло вже три дні. Еван намагався бути дружнім зі своєю бабцею. Але чим більше він намагався зблизитись, тим холоднішою вона ставала.
- «Вона зла. Вона справді зла» думав він, доїдаючи останню ложку каші з подрібненою пшеницею.
- Це були єдині пластівці, які у неї були. Еван щоранку через силу намагався проковтнути її. Навіть з молоком пластівці були дуже сухими й несмачними. А вона не дозволяла йому класти цукор.
- Схоже, буде дощ, - сказала Кетрін і зробила великий ковток міцного завареного чаю. Її зуби шумно клацнули, коли вона віднесла чашку.
- Еван перевів погляд на яскраве сонячне світло за вікном. Що змусило її думати, що буде дощ?
- Він озирнувся на неї. Бабця сиділа навпроти нього за маленьким кухонним столом.
- Вперше він помітив кулон на її шії. Той був кремового кольору й чимось схожий на кістку.
- «Це і є кістка» вирішив Еван.
- Хлопець пильно вдивлявся в неї, намагаючись вирішити, чи це справжня кістка, якоїсь тварини чи, можливо, сувенір вирізаний зі слонової кістки. Перехопивши його погляд, бабця підняла руку й заховала кулон під блузку.
- Іди до своєї дівчини. Вона гарненька, - сказала Кетрін. Вона зробила ще один великий ковток чаю, знову клацнувши зубами.
- «Так, мені треба забиратися звідси» подумав Еван. Він відсунув стілець, підвівся й поніс свою миску до раковини.
- «Я більше цього не витримаю» з жалем подумав Еван. «Вона ненавидить мене. Вона дійсно ненавидить»
- Хлопець поспішно піднявся сходами до своєї кімнати, де причесав своє кучеряве волосся. Дивлячись у дзеркало, він думав про розмову телефоном з мамою минулого вечора.
- Вона зателефонувала одразу після вечері. Еван одразу зрозумів по її голосу що справи в Атланті йдуть не дуже добре.
- Як просуваються справи, мамо? - запитав він, такий щасливий почути її голос, бо вона була майже за тисячу кілометрів від нього.
- Повільно, - нерішуче відповіла мати.
- В якому сенсі повільно? Як тато? Ви знайшли будинок? – питання вилітали з нього як повітря з повітряної кульки.
- Заспокойся. Повільніше, - відповіла пані Росс. Голос у неї був втомлений. - Ми в порядку, але пошук будинку займає трохи більше часу, ніж ми думали. Ще не знайшли нічого, що б нам сподобалося.
- Тобто це означає... - почав Еван.

- Ми знайшли один непоганий будинок. Дуже великий, дуже гарний, - перебила його мати. - Але місцева школа... Еммм. М'яко кажучи, не дуже хороша.

- О, нічого страшного. Не переживайте. Я можу взагалі не ходити до школи, - спробував пожартувати Еван.

Він чув, як його тато щось сказав на задньому плані. Мама закрила слухавку, щоб відповісти без поміх.

- Коли ти приїдеш за мною? - нетерпляче випалив Еван.

Мама не одразу відповіла.

- Ну... в цьому то і проблема, - нарешті сказала вона. - Нам може знадобитися на кілька днів більше, ніж ми думали. Як у тебе йдуть справи, Еване? З тобою все гаразд?

Почувши про те, що йому доведеться залишитися з бабцею Кетрін ще довше, Евану хотілося кричати й бити ногами по стіні. Але засмучувати свою матір йому не хотілось.

Він сказав їй, що з ним усе гаразд, що знайшов собі нову подругу.

Його батько взяв слухавку й спробував підбадьорити хлопця.

- Тримайся. Просто тримайся, - сказав він перед тим, як закінчити розмову.

- Я й так тримаюся, - тихо прошепотів Еван.

Почувши рідні голоси батьків, він ще більше засумував за домівкою.

Наступного ранку, відклавши гребінець, він швидко глянув на себе у дзеркалі на комоді. На ньому були джинсові шорти та червона футболка.

Еван швидко пройшов через кухню, де бабця Кетрін, схоже знову сперечалася з Сарабет.

Він вибіг через задні двері, й прямував на задній двір, щоб забрати Тригера.

- Гей, Тригер!

Але той спав, лежачи на боці в центрі свого майданчика й ніжно хропів.

- Друже, не хочеш сходити в гості до Енн? - тихо запитав Еван.

Тригер заворушився, але очі не відкрив.

- Добре. Тоді побачимося пізніше, - сказав хлопець.

Він перевіряв, що миска з водою для Тригера наповнена, а потім попрямував на передній двір.

Еван пройшов вже половину шляху. Він думав про своїх про своїх батьків, які були так далеко в Атланті, коли почув як до нього закликав хлопчачий голос.

- Агов, ти!

Двоє хлопців з'явилися на тротуарі перед ним, перегородивши дорогу.

Еван злякано переводив погляд з одного хлопчика на іншого. Це були близнюки. Майже ідентичні. Обидва були великими, м'язистими хлопцями, з коротким, біло-русявим волоссям і круглими, червоними обличчями. Одягнені вони були в темні футболки з назвами музичних хеві-метал груп, мішкуваті шорти та кросівки на високій підошві. Без шарпеток, без шнурків.

Еван припустив, що їм було близько чотирнадцяти або п'ятнадцяти років.

- Ти хто такий? - грізно запитав один із них, мружачи свої блідо-сірі очі намагаючись виглядати суворим.

Близнюки підійшли ближче, змусивши Евана зробити великий крок назад.

«Ці хлопці вдвічі більші за мене» подумав Еван, відчуваючи, як його накриває хвиля страху.

«Вони просто вдають із себе крутих? Чи справді хочуть завдати мені неприємностей?»

- Я приїхав в гості до бабці, - заїкнувся Еван. Засунувши руки в кишені він зробивши ще один крок назад.

Близнюки загадково посміхнулися один одному.

- Тут не можна просто так ходити, - сказав один із них, нависаючи над Еваном.
- Точно! Ти не тутешній, - додав інший.
- Яке розумне слово, - автоматично відказав Еван, але одразу ж пошкодував, що сказав це.
«Чому я ніколи не можу тримати свій язик за зубами?» запитав він себе.
Очима оглянув околиці, шукаючи когось, хто міг би прийти йому на допомогу якщо близнюки вирішать побитися.
Але нікого не було видно. Всі двері були зачинені. Двори були порожні.
В кінці вулиці Еван побачив листоношу, який прямував в інший бік. Але той був надто далеко щоб крикнути йому.
Навкруги нікого не було. Нікого, хто міг би йому допомогти.
Близнюки з похмурими обличчями, й не здоровим блиском в очах, почали наближатися до нього.

- Куди це ти зібрався? - запитав один із близнюків. Його руки вже були стиснуті в кулаки. Він підходив ще ближче, поки не опинився всього в кількох сантиметрах від Евана, змусивши того зробити кілька кроків назад.

- Побачитися з подругою, - невпевнено відповів Еван.
«Може, ці хлопці просто приколюються?»

- Так не можна. Хто тобі дозволяє? - швидко сказав близнюк, посміхаючись до брата. Вони обидва хихикнули й рушили до Евана, змусивши його відступити від бордюру на вулицю.

- Ти не тутешній, - повторив другий.
Він мружив очі, намагаючись виглядати суворим.

- Гей, хлопці, заспокойтесь. Тайм-аут, - сказав Еван.
Він спробував відійти вбік, йдучи вулицею так, щоб обійти їх. Але вони обидва рухалися швидко, і не давали йому можливість втекти.

- Ти міг би заплатити за дозвіл ходити тут, - сказав один з них.
- Так, - швидко підхопив інший. – Можеш купити перепустку для приїзжих. Ну, знаєш, щоб отримати тимчасовий дозвіл на пересування цією вулицею.

- У мене немає грошей, - сказав Еван, відчуваючи, як його страх щосекунди зростає.
Раптом він згадав, що у нього в кишені було вісім доларів.
Невже вони пограбують його? Вони поб'ють його, а потім пограбують?

- Ти повинен заплатити за дозвіл, - сказав один з них, дивлячись на нього. - Гляньмо що в тебе є.
Вони обидва швидко рушили вперед, намагаючись схопити його.
Еван відступив. Його ноги стали важкими від страху.
Раптом з тротуару почувся голос.

- Агов, панове, що тут відбувається?
Еван поглянув повз двох здоровенних хлопців і побачив Енн, яка мчала до них на своєму велосипеді вздовж тротуару.

- Еван, привіт! - покликала вона.
Близнюки відвернулися від хлопця, щоб привітати новоприбулу.

- Привіт, Енн, - насмішливим тоном сказав один з них.
- Як справи, Енн? - запитав другий, наслідуючи брата.
Дівчина загальмувала й опустила обидві ноги на землю.
На ній були яскраво-рожеві шорти та жовта безрукавка. Її обличчя було червоним, на лобі виступив піт від того, що вона так сильно крутила педалі.

- Ви двоє, - сказала вона і зробила суворе обличчя. – Класичні Рік і Тоні. Нічого не змінюється.
Вона повернулася до Евана.

- Вони до тебе лізли?
- Ну... - нерішуче почав Еван.
- Ми просто вітали його в нашому районі, - сказав той, кого звали Рік, посміхаючись до брата.
Тоні хотів щось додати, але Енн перебила його.

- Якби там не було, дайте йому спокій.
- Ти що його матуся? - запитав Тоні, хихикаючи. Він повернувся до Евана і почав перекривляти його дитячими звуками.

- Ми дамо йому спокій, - сказав Рік, підходячи до Енн. – Замість того ми позичимо твій велосипед. Тоді дамо йому спокій. Як тобі таке?
- Нізащо, - гаряче заперечила Енн.
Але перш ніж вона зміг зрушити з місця, Рік схопив велосипед за кермо.
- Відпусти! – закричала Енн, намагаючись вирвати велосипед з його рук.
Рік тримав міцно. Тоні штовхнув Енн.

Вона втратила рівновагу і впала, а велосипед перекинувся на неї.

- От бл... - Енн тихо скрикнула, вдарившись головою об бетонний бордюр. Вона лежала розпластавшись на бордюрі, розмахуючи руками, а велосипед лежав на ній.

Перш ніж дівчина змогла підвестися, Тоні нахилився і схопив велосипед. Він перекинув ноги через сидіння й почав швидко крутити педалі.

- Зачекай! - гукнув його брат сміючись, біжучи поруч.

За кілька секунд близнюки зникли за рогом разом із велосипедом Енн.

- Енн, з тобою все гаразд? - закричав Еван, поспішаючи до бордюру. - З тобою все гаразд?

Він схопив Енн за руку і потягнув її на ноги. Вона важко підвелася, потираючи потилицю.

- Ненавиджу цих виродків, - сказала дівчина.

Вона змахнула бруд і траву зі своїх шортів і ніг.

- Ой, як болить.

- Хто вони? - запитав Еван.

- Близнюки Беймери, - відповіла Енн, скорчивши огидне обличчя. Потім перевірила ногу, чи не порізана вона. Там була просто подряпина.

- Справжні «круті перці», - додала вона саркастично. - Думають, що дуже круті, але насправді вони просто виродки.

- А що робити з твоїм велосипедом? Може, викликати поліцію чи ще щось? - запитав Еван.

- Не треба, - тихо відповіла вона, зачісуючи назад своє темне волосся. - Я його якимось поверну. Вони вже робили це раніше. Залишать його десь, коли награтяться.

- Але хіба ми не повинні... - знов почав Еван.

- Вони просто здичавіли, - перебила Енн. - Вдома нікого немає, щоб виховувати їх. Вони живуть з бабусею, але її ніколи немає вдома. Вони тобі хоч не встигли нашкодити?

Еван похитав головою.

- Я просто боявся, що мені доведеться їх побити, - спробував пожартувати він.

Енн не засміялась.

- Я б сама хотіла побити їх, - сказала вона сердито. - Хоча б раз. Хочу їм відплатити. Вони знущуються з усіх дітей по сусідству. Думають, що можуть робити все, що захочуть, бо вони такі великі, і тому, що їх двоє.

- У тебе порізане коліно, - сказав Еван, вказуючи пальцем.

- Краще піду додому і промию рану, - відповіла вона, з огидою закотивши очі. - Побачимося пізніше, гаразд? Я маю піти у справах після обіду, але можливо, ми зможемо погуляти завтра.

Вона пішла до свого будинку, потираючи потилицю.

Еван повертався до бабці Кетрін. Йшов повільно, думаючи про близнюків Беймерів. Уявляв бійку з ними. Мріяв як він поб'є їх до півсмерті. А Енн буде спостерігати за цим, підбадьорюючи його.

Кетрін витирала пил у вітальні, коли увійшов Еван. Вона не підняла очей. Він швидко попрямував сходами до своєї кімнати.

«Чим мені тепер зайнятись?» запитував він самого себе, ходячи туди-сюди.

Його увагу привернула синя банка з "Кров'ю чудовиська". Він підійшов до книжкової полиці й взяв банку.

Еван зняв кришку. Банка була майже повна.

Мабуть, Тригер не так вже й багато з'їв, подумав він, відчуваючи деяке полегшення.

Тригер!

Він зовсім про нього забув. Бідолашний пес, мабуть, зголоднів.

Поклавши "Кров чудовиська", Еван злетів сходами вниз, тримаючись за поруччя і перестрибуючи по три сходинки за раз. Потім, на повному ході, він практично вилетів на собачу майданчик в кінці двору.

- Тригер! Гей, Тригер! - кричав він.

Вже на півдорозі Еван побачив, що щось не так.

Очі Тригера були виражені. Рот був широко відкритий, язик швидко рухався, метався з боку в бік, а біла слина стікала по підборіддю на землю.

- Тригер!

Пес хрипко дихав, кожен подих був відчайдушною, важкою боротьбою.

«Він задихається!» зрозумів Еван.

Коли хлопець добіг до собачої будки, очі Тригера закотилися назад, а його лапи підкосилися.

Живіт все ще здіймався, повітря наповнилося його гучними, огидними зітханнями.

- О ні, Тригер!

Еван опустився на коліна біля собаки й почав смикати за його нашійник.

Хлопець побачив, що нашійник став занадто тугим.

Тіло собаки здіймалися. З його роззявленої пащі потекла густа біла слина.

- Тримайся, друже! Тримайся! - закричав Еван.

Очі собаки дико закотилися. Скоріш за все він не бачив і не чув Евана.

- Тримайся! Просто тримайся!

Нашійник не рухався. Він був щільно похований під шерстю собаки.

Тремтячими руками Еван намагався стягнути нашійник Тригера.

«Знімись, злазь, знімись, давай!» благав хлопець про себе.

- Так! Нарешті!

Тригер жалібно заскавчав, коли Евану нарешті вдалося стягнути нашійник.

- Тригер, все скінчилось! З тобою все гаразд?

Все ще важко задихаючись, пес миттєво скочив на ноги. Він вдячно лизнув хлопця в обличчя, вкриваючи щоку густою слиною. Пес ніби зрозумів, що Еван щойно врятував йому життя.

- Легше, хлопче! Заспокойся! – сказав Еван, але пес продовжував з вдячністю лизати його.

Хлопець обійняв радісного пса. Він знав, що це була страшна ситуація. Якби він не з'явився вчасно, тоді...

Еван боявся про це думати.

Коли Тригер нарешті заспокоївся, хлопець оглянув нашійник.

- Чого це нашійник так сильно стиснувся, хлопче? - запитав він Тригера.

Пес відійшов і несамовито сьорбав воду зі своєї миски.

«Це дуже дивно!» подумав Еван. «Нашійник не міг просто так стиснутися. Він же зроблений зі шкіри. Тоді чому він раптом почав душити Тригера?»

Хлопець повернувся до Тригера, вивчаючи дивлячись на нього, поки пес жадібно пив воду, все ще важко дихаючи. Тоді спинився й на секунду озирнувся на Евана, а потім повернувся до несамовитого хлюпання водою.

«Він ніби став якимось більшим» вирішив про себе Еван. «Він абсолютно точно став більшим!»

Але Тригеру було дванадцять років! Тобто шістдесят чотири за людськими мірками. Майже такий же старий як бабця Кетрін.

Тригер був застарий для стрибка росту.

«Це, мабуть, мої очі мене дурять» вирішив Еван, кидаючи нашійник на землю. «Це місце, мабуть, змушує мене бачити дивні речі!»

Бабця Кетрін стояла біля дверей кухні, й кликала Евана на обід. Він насипав в миску сухого корму, погладив Тригера, який не відривав погляду від миски з водою, й поспішив до кухні. Наступного похмурого ранку, з якоюсь осінньою прохолодою в повітрі, Еван пішов до будинку Енн.

Він знайшов її на сусідському подвір'ї. Вона возилась з чимось біля старого клену.

- Що ти тут робиш? - запитав він.

Тоді він побачив, що вона схилилася над чимось. Її руки працювали швидко.

- Краще допоможи мені! - крикнула Енн, не піднімаючи очей.

Еван підбіг до неї.

- Ого! - вигукнув він, коли побачив, що Енн намагається звільнити кота, який був прив'язаний до стовбура дерева.

Кіт кричав і намагався лапою вдарити Енн. Вона ухилилась від кігтів і продовжувала смикати за великі вузли на мотузці.

- Це зробили ті клятві близнюки Беймери! Я впевнена в цьому, - голосно сказала вона, перекрикуючи пронизливий виск кота, що протестував.

- Бідолашний котик, напевно, був прив'язаний тут всю ніч!

Кіт у паніці й відчаї видавав напрочуд людські звуки.

- Стій спокійно, котику, - сказав Еван, коли переляканий кіт знову замахнувся кігтями на Енн.

- Я можу якось допомогти?

- Ні. Я майже впоралася, - відповіла вона, смикаючи за вузол. – Як же я хочу прив'язати Ріка і Тоні до цього дерева.

- Бідний, наляканий котик, - тихо промовив Еван.

- Ось так, - тріумфально сказав Енді, висмикуючи мотузку.

Кіт видав останній крик, піднявши хвіст догори. Потім кинувся геть, біжучи на повній швидкості, і зник під високим живоплотом, навіть не озирнувшись.

- Міг би й подякувати, - пробурмотів Еван.

Енн піднялась і зітхнула. На ній були вицвілі джинси та оверсайзна блідо-зелена футболка що спускалася майже до колін. Вона розглядала нижню частину футболки, щоб оглянути дірку, в яку встиг роздерти кіт.

- Не можу повірити що ці два виродки так вчинили, - сказала вона, хитаючи головою.

- Може, нам варто зателефонувати в поліцію або службу захисту тварин чи ще кудись? - запропонував Еван.

- Близнюки все заперечуватимуть, - похмуро сказала Енді, хитаючи головою. – Та й кіт не дуже надійний свідок.

Вони обоє розсміялися.

Вони з Еваном пішли назад до будинку бабці Кетрін. Дорогою назад вони говорили про те, як би хотіли провчити близнюків Беймерів. Але жодної гарної ідеї так і не з'явилося.

Вони побачили Кетрін, яка зосереджено складала пазли за обіднім столом. Коли вони увійшли, вона підняла очі й примружилася на них.

- Ви любите пазли? Мені подобається тримати свій розум в тонусі, розумієте? Ось чому я люблю пазли! Твій мозок також стане в'ялим, коли ти доживеш до мого віку. Сто дванадцять років!

Вона аж ляснула по столу, в захваті власній дотепності. Еван та Енн обдарували її ввічливими посмішками. Після того вона повернулася до своєї головоломки, не чекаючи відповіді.

- Вона мене з розуму зведе своїми жартами! - вигукнув Еван.

- Еване, вона ж тебе почує! - злякалась Енн, затуляючи рота долонею.

- Я ж казав тобі, вона повністю глуха. Вона мене не чує. Навіть і не хоче нікого чути. Вона всіх ненавидить!

- А по-моєму, вона мила, - сказала Енн. - Нащо вона носить кістку на шиї?

- Напевно, думає, що це круто, - пожартував Еван.

- Ходімо краще нагору, - сказала Енн, підштовхуючи його до сходів. – Для мене якось дивно обговорювати про твою тітку прямо перед нею.

- Ти стара божевільна дурепа, - сказав Еван до бабці, широко посміхаючись.

Кетрін підняла голову від своїх пазлів і кинула на нього холодний погляд.

- Вона ж тебе почула! – нажахано скрикнула Енн.

- Не будь дурною, - сказав Еван і почав підійматися сходами, ледь не перечепившись через Сарабет.

Енн розгублено ходила по кімнаті.

- Чим хочеш зайнятися?

- Ну... ми могли б почитати якісь з цих чудових книжок, - саркастично сказав Еван, вказуючи на запилені старі книги, що вишикувалися вздовж стін. - Може, знайдемо закляття, яке можна накласти на близнюків Беймерів! Ну, знаєш? Перетворити їх на тритонів чи ще на якусь бридоту!

- Та забудь вже про тритонів, - сухо сказала Енн. - Гей, а де «Кров чудовиська»?

Перш ніж Еван встиг відповісти, вона помітила банку на одній з полиць.

Вони побігли за нею через усю кімнату. Енн дістався туди першою і схопила банку.

- Еван, дивись, - сказала вона, і її очі стали широчезними від здивування. - Що це з нею відбувається?

Вона підняла банку. Зелена гидота зірвала кришку і витікала через гору з банки.

- Що це за...? Кришка зламалася чи що? - запитав Еван.
Він взяв у дівчини банку й оглянув її. Звичайно ж, кришка відірвалася. З банки витікала липка зелена речовина.
Еван витягнув жменю зеленої гидоти.
- Дивно, - вигукнув він. – Воно ніби збільшилось, - сказав він, стискаючи її в руці. - Воно точно росте.
- Схоже на те! – погодилась Енн. - Воно росте прямо в банці!
- А ще, воно вже не холодне, як було, - сказав Еван. Він зробив кульку і кинув її Енн.
- Дійсно, навіть гаряче, - погодилася вона. - Дивина!
- Вона спробувала кинути кульку назад, але та прилипла до її долоні.
- Воно тепер ще й липке, - повідомила вона. - Ти впевнений, що це та сама штука?
- Звісно, - відповів Еван.
- Але раніше вона не була липкою, пам'ятаєш? - сказала вона.
- Він витягнув ще один теплий шматок з банки.
- Гадаю, воно просто змінюється після того, як ми відкрили банку.
- Він стиснув масу в кульку і кинув її на підлогу.
- Поглянь, воно прилипло до підлоги. Навіть не відскочило!
- Дивина та й годі! - повторила Енн.
- Може, мені варто викинути його у смітник? - спитав Еван, піднімаючи липку кульку з підлоги. - Тобто, яка з цього користь, якщо воно не відскакує?
- Ні в якому разі! - заперечила Енн. - Треба подивитись, що з ним буде далі!
- Тихе нявкання змусило їх обох обернутися до дверей.
- Еван був здивований, побачивши Сарабет, яка стояла там. Її жовті очі уважно дивилися на нього.
- Чи вона дивилася на банку з «Кров'ю чудовиська» в його руці?
- Ця кицька виглядає такою розумною, - сказала Енн.
- Така ж дурнувата, як і всі інші коти, - пробурмотів Еван. - Поглянь. Вона хоче пограти в м'ячик з «Кров'ю чудовиська».
- Вибач, кицька, - сказала Енн. – Воно вже не стрибає.
- Ніби все зрозумівши, Сарабет незадоволено нявкнула, розвернулася й мовчки вийшла з кімнати.
- А де мені тепер все це зберігати? - запитав Еван. – Його вже занадто багато для банки.
- Як щодо цього?- запитала Енн. Вона потягнулася до нижньої полиці й дістала порожню банку з-під кави.
- Добре. Це має підійти, - Еван кинув свій шматок у банку з-під кави.
- Енн стисла свій шматок в плаский млинець.
- Дивись. Воно вже й не світиться так, як раніше, - сказала вона, піднявши млинець догори, щоб Еван побачив. - Але воно точно теплий. Майже гарячий!
- Воно живе! - жартома закричав Еван. - Рятуйся! Воно живе!
- Енн засміялася й почав переслідувати Евана, погрожуючи йому пласким зеленим млинцем.
- Приходь за своєю порцією «Крові чудовиська»! Підійди й візьми її!
- Він ухилився, а потім схопив дівчину з її руки. Вони стисли його разом, а потім кинули в банку з-під кави.
- Обоє зазирали в банку. Зелена речовина заповнила її трохи більше ніж наполовину.
- Давай. Скуштуй на смак, - крикнула Енн, тицьнувши бляшанку йому в обличчя. – Спробуй!
- Що? Нізащо! Якщо така смілива, сама спробуй, - сказав Еван, повертаючи банку з під кави назад до неї.
- Ні, я сказала перша. Тож твої слова не рахуються, - наполягала Енн, посміхаючись. - Давай. Не бійся. Скуштуй! Скуштуй!
- Еван зробив гидливий вираз обличчя і похитав головою. Потім він схопив великий шматок і жбурнув його в Енн. Вона, сміючись, підняла його з килима й жбурнула назад цілячись в

обличчя. Вона кинула занадто високо, і зелена куля прилипла до стіни.

Еван потягнувся за іншим шматком.

Вони розпочали брудну, але веселу битву в "Кров чудовиська". Грали аж до самого обіду.

Потім, коли вже почали прибрати, обидва почули голос Тригера через відчинене вікно. Він голосно гавкав у своєму загоні.

Еван підійшов до вікна першим. Небо все ще було сірим і похмурим. Тригер притулився до дерев'яного паркану, ставши на задні лапи, і щосили гавкав.

- Агов, Тригер, - гукнув Еван, - заспокойся!

- Гей, а що це з ним? – запитала Енн. - Твій пес все ще росте? Він виглядає набагато більшим!

У Евана відкрився рот, і він беззвучно зітхнув, зрозумівши, що Енн мала рацію.

Тригер збільшився майже вдвічі.

- Тригер, повернись! Назад!

Великий пес не збирався спинятися. Його гігантські лапи гриміли по асфальту.

- Повернись! - кричав Еван, біжучи за ним довгими, широкими кроками. Його серце калатало, ноги боліли все сильніше з кожним кроком, коли він намагався наздогнати собаку, що мчав скаженим галопом.

Ніч була темною і беззоряною. Вулиця блищала так, наче нещодавно пройшов дощ.

Лапи Тригера гупали по дорозі. Кожен крок був гучним ударом грому, який, здавалося збирався відлунював вічно. Його велетенські вуха тріпотіли, як крила. Наче повітряні змії, підхоплені вітром. Його величезна голова хиталася вгору-вниз, але він не озирався.

- Тригер! Зупинись!

Голос Евана здавався приглушеним. Він кричав через поривчастий вітер, який штовхав його в обличчя.

Хлопець спробував крикнути голосніше, але не почув жодного звуку.

Він знав, що повинен зупинити собаку, щоб той не втік далеко. Еван повинен був зловити його, а потім покликати на допомогу.

Тригер збільшувався так швидко, що його ріст повністю вийшов з-під контролю. Він вже був розміром з поні, й ставав більшим з кожною хвилиною.

- Тригер! Стій, хлопчику! Тригер!

Пес здавалося, не чув його. Голос Евана не доносився далі через поривчастий вітер.

І все ж Еван біг. Його груди стугоніли, кожен м'яз болів.

Поки біг, він раптом зрозумів, що біжать й інші.

Дві великі фігури попереду собаки, що тупотів ногами.

Фігури, які Еван впізнав, коли вони бігли на повній швидкості, намагаючись втекти від тварини, що мчала за ними.

Близнюки Беймери. Рік і Тоні.

Еван раптом зрозумів, що саме за ними й женеться Тригер.

Хлопці завернули за ріг, на ще темнішу вулицю. Тригер прямував за ними, не відстаючи.

Еван продовжував бігти, наближаючись до краю цієї темної вулиці.

Навколо стояла повна тиша, за винятком рівного, ритмічного тупоту величезних м'яких лап Тригера.

За винятком кросівок близнюків Беймерів, які мчали по блискучому тротуару.

За винятком важкого дихання Евана, який намагався не відставати від них.

Раптом, коли Еван з жахом спостерігав за цим, собака піднявся на задні лапи. Він нахилив голову до неба і видав пронизливе виття.

Це не було схоже на виття собаки.

Це виття чудовиська.

І тоді риси обличчя Тригера почали змінюватися.

Його лоб висунувся вперед і збільшився. Очі стали широкими й круглими, перш ніж потонули під виступаючим лобом. З його роззявленої пащі вислизнули ікла, й він видав до неба ще одне виття. Набагато гучніше й моторошніше за перше.

- Чудовисько! Він чудовисько! закричав Еван.

І прокинувся. Прокинувся від свого страшного сну.

Зрозумів, що він у ліжку, у своїй кімнаті нагорі, в будинку бабці Кетрін.

Все це був сон. Страшна й дика гонитва виявилась сном.

Сон не міг нашкодити.

Але все одно щось все одно було не так.

Ліжко.

Воно було таким незручним. Таким тісним.

Еван насторожено сів.

Тепер він не спав.

Він втупився вниз на свої гігантські ноги. На свої гігантські руки.

І зрозумів, яким крихітним ліжко здавалося під ним.

Тепер він став велетнем.

Еван став таким величезним. Таким жахливо величезним.

Коли хлопець побачив, яким великим він став, широко відкрив рота й почав кричати.

Евана розбудив власний крик.
Цього разу він прокинувся по-справжньому. І зрозумів, що першого разу йому лише наснилося, що він прокинувся.
Наснилося, що він став велетнем.
Сон в середині сну.
А зараз він справді прокинувся?
Він сів, моргнув, потер очі, намагаючись зосередитися.
З нього капав піт.
Його ковдра була скинута на підлогу.
Піжама намокла, прилипла до його шкіри, яка покрилась мурашками.
Ніщо не здавалося реальним. Знадобився деякий час, щоб позбутися марева. Щоб згадати, де він знаходиться. Що він у своїй кімнаті. У бабці Кетрін. Прокинувся. Його тіло нормального розміру.
Штори, підняті вітром, зачепили його, а потім їх з шумом засмоктало у вікно.
Еван сів і, все ще відчуваючи тремтіння, визирнув у вікно.
Клапті сірих хмар пливли над блідим півмісяцем. Дерева гойдалися й шепотіли під прохолодним нічним вітром.
Це був лише сон.
Страшний сон. Подвійний сон.
Він побачив, як Тригер спав, згорнувшись калачиком, притиснувшись до стіни паркану.
Тригер не був монстром. Але він точно став ще більшим.
«Можливо, з ним щось відбувається?»
Тривожна думка промайнула в голові Евана, коли він дивився на сплячого пса.
Може, це залози або щось інше?
Може, він забагато їсть? А може...
Еван позіхнув. Він зрозумів, що занадто сонний, щоб ясно мислити. Може, наступного ранку він дізнається, чи є в місті ветеринар.
Знову позіхнувши, хлопець почав влаштовуватися в ліжку. Але щось привернуло його увагу.
Банка з-під кави на книжковій полиці.
Банка, в якій він зберігав «Кров чудовиська».
- Нічого собі! - вигукнув він вголос.
Зелена гидота пузирилася й булькотіла над верхівкою банки.

- Ваш собака виглядає цілком здоровим для свого віку, - доктор Форрест почував Тригера під підборіддям.

- Подивіться на всі ці сиві волосинки, - сказав він, наблизивши своє обличчя впритул до собаки. - Ти хороший старий пес, чи не так?

Тригер вдячно лизнув руку лікаря.

Доктор Форрест посміхнувся, насунувши чорні окуляри на вузький ніс. Світло зі стелі відбивалося від його блискучого чола. Він витер руку об передню частину свого білого лабораторного халата.

Еван та Енн стояли навпроти Тригера в маленькому, яскраво освітленому кабінеті.

Обидва були напружені під час тривалого огляду ветеринаром.

Але тепер, почувши вердикт лікаря, на їхніх обличчях з'явився розслаблений вираз.

- То ви вважаєте, що це просто якийсь запізнений стрибок росту? - перепитав Еван.

Доктор Форрест кивнув, повертаючись до свого столу.

- Дуже незвично, - тихо промовив він, нахилившись над столом, щоб записати нотатку в блокноті. - Дуже незвично. Ми отримуємо лабораторний звіт через три-чотири дні. Він може показати нам більше. Проте він здається мені цілком здоровим. Я б не турбувався.

- Але хіба кокер-спанієлі зазвичай бувають такими великими? - запитав Еван, нахилиючись, щоб також почухати Тригера під підборіддям. Повідець висів у нього в руці.

Тригер явно вже хотів піти. Він потягнувся до дверей.

Еван підвівся й сильно смикнув за повідець, щоб утримати собаку на місці. Це було взагалі не легко.

Тригер став не лише більшим. Він був набагато сильнішим, ніж кілька днів тому.

- Ні. Зазвичай вони так не виростають, - відповів ветеринар. - Саме тому я взяв у нього аналізи на гормони й зразки крові та залоз. Можливо, лабораторія дасть нам ширшу відповідь.

Він закінчив писати й відірвав аркуш від блокнота.

- Ось, - сказав він, простягаючи папір Евану. - Я записав назву хорошого собачого корму. Переведи Тригера на це харчування й прослідкуй, щоб він робив менше перекусів між прийманням їжі.

Лікар засміявся над власним жартом.

Еван подякував лікарю і дозволив Тригеру витяг його з кабінету.

Енн побігла за ними. У кімнаті очікування крихітна чихуахуа причаїлася за диваном, й заскиглила, побачивши величезного кокер-спанієля.

- Я радий вибратися звідти, - сказав Еван, коли вони вийшли на тротуар.

- Лікар сказав що з Тригером все в порядку, - заспокійливо мовила Енн, погладжуючи собаку по голові.

- Гей, дивись! Його голова ширша за мою руку!

- Він майже такий же великий, як вівчарка! - жалібно сказав Еван. - А доктор Форрест вперто каже, що з ним все гаразд.

- Не перебільшуй, - сказала Енн, а потім вилаялась. Вона глянула на годинник. - О, ні! Не можу в це повірити! Спізнююся на урок гри на піаніно. Знову! Мама мене вб'є!

Вона помахала рукою на прощання, розвернулася і щодуху побігла тротуаром, мало не зіткнулася з літньою парою, яка повільно виходила з маленької продуктової крамнички на розі.

- Ходімо, хлопче, - сказав Еван, думаючи про те, що сказав доктор Форрест.

Потягнувши за повідець, він прямував з центру містечка, що складалося з трьох кварталів.

Попри запевнення ветеринара, Еван все ще дуже хвилювався за Тригера. Він зупинився біля продуктового магазину.

«Можливо, морозиво зможе мене підбадьорити».

Він прив'язав повідець Тригера до червоного пожежного гідранта навпроти дверей магазину.

- Стій тут, - наказав він.

Тригер, не звертаючи уваги на слова Евана, з усіх сил намагався вирватися.

- Я лише на секунду, - сказав Еван і поспішив до магазину.

У магазині було три або чотири людини, і це зайняло трохи більше часу, ніж Еван очікував. Коли він повернувся на тротуар через кілька хвилин, то побачив близнюків Беймерів, які були зайняті відв'язуванням Тригера.

- Агов, відчепіться! - сердито крикнув він.

Вони обидва повернулися до нього з однаковими посмішками на своїх м'язистих обличчях.

- Дивись що ми знайшли, - дражнив один з них.

Інший відв'язав повідець від гідранта.

- Поверни мені це, - наполягав Еван, тримаючи в одній руці шоколадний батончик морозива, а іншою тягнучись до повідця.

Якийсь із близнюків Беймер простягнув Евану ручку повідця, а потім швидко смикнув її назад, щоб він не зміг дотягнутися.

- Повівся!

Брати весело засміялися і дали один одному п'ять.

- Досить дуріти, - наполягав Еван. - Поверни мені повідець!

- Хто знайшов, того і буде, - сказав один з них. - Чи не так, Тоні?

- Так, - відповів Тоні, посміхаючись. – Це дуже потворний пес. Але тепер це наш потворний пес!

- Знайди собі власного пса, слабак, - недобре сказав Рік.

Він зробив крок вперед і вибив морозиво з рук Евана. Воно приземлилося на тротуар з чавкаючим звуком.

Брати почали сміятися, але їх сміх обірвався, коли Тригер раптом видав низьке, застережливе гарчання. Натягнувши губи, він вишкірив зуби, і його гарчання перейшло в справжній рик.

- Гей! - вигукнув Рік, кидаючи повідець.

З гучним, сердитим риком Тригер піднявся й кинувся на Ріка, змушуючи того, хитаючись, відступити до узбіччя.

Тоні вже почав тікати.

Його кросівки шумно стукали по тротуару, коли він на повній швидкості промчав повз ветеринарну клініку, повз поштове відділення, і продовжував мчати не зупиняючись.

- Зачекай! Гей, Тоні, зачекай! - Рік спіткнувся, підвівся і побіг за братом.

Еван хотів схопити повідець, але промахнувся.

- Тригер, стоп! Стій!

Пес кинувся навздогін за близнюками, що тікали, сердито гавкаючи. Його величезні лапи гучно стукали по тротуару, коли він наближався до близнюків.

«Ні» подумав Еван, застигши на розі перед продуктовим магазином.

«Ні, ні, ні, ні! Цього не може бути! Це ж мій сон! Невже він збувається?»

Еван здригнувся, згадавши решту свого сну. Згадав, як він теж ріс, поки не став велетнем.

Чи збудеться й ця частина сну?

- Того дня, приблизно за годину до вечері, Еван зателефонував Енн.
- Можна я приїду до тебе? - запитав він. - У мене невеличка проблема.
 - Звучить так ніби проблема велика, - сказала Енн.
 - Так. Гаразд. Проблема велика, - нетерпляче огризнувся Еван. - Я не в настрої жартувати, ясно?
 - Окей. Вибач, - швидко відповіла Енн. - Ти не зустрів Ріка й Тоні? Це ж не вони твоя велика проблема?
 - Цього разу ні, - відповів він їй. - Я ж казав, що вони зникли, коли я наздогнав Тригера. Зникли та й усе. Тригер все ще гавкав. Я ледве притяг його додому і посадив у загороду.
 - То в чому твоя проблема? - запитала вона.
 - Я не можу тобі це описати. Це треба показати, - сказав він. - Я зараз буду. Бувай.
- Він поклав слухавку і поспішив вниз сходами, несучи відро.
- Бабця Кетрін була на кухні. Вона стояла спиною до нього, щось рубала своїм великим ножом м'ясника. Еван поспішно пробіг повз і вискочив за двері.
- Будинок Енн був сучасним. У стилі ранчо з червоного дерева, з невисоким живоplotом вічнозелених рослин, що тягнулися вздовж фасаду. Її батько, за її словами, був фанатиком охайних галявин. Газон був підстрижений на висоті три сантиметри над землею, гладенький, як килим. Уздовж фасаду будинку тягнувся квітник, високі помаранчеві та жовтогарячі тигрові лілії гойдалися на легкому вітерці.
- Вхідні двері були відчинені. Проте Еван все одно постукав.
- Що це за відро? - замість привітання запитала Енн, впускаючи його всередину.
 - Дивись, - сказав він, задихаючись від того, що пробіг всю дорогу до її будинку. Він підняв алюмінієве відро, яке взяв з гаража бабці Кетрін.
 - Ніфігасобі! - вигукнула Енді, схопившись руками за обличчя і втупившись у нього широко розплющеними очима.
 - Отож! Ніфігасобі, - повторив він саркастично. - «Кров чудовиська». Вона виросла знову. Поглянь. Вона майже заповнила це велике відро. Що ми будемо робити?
 - Що ти маєш на увазі під словом «ми»? - передражняючи запитала Енн, ведучи його вглиб будинку.
 - Не смішно, - пробурмотів він.
 - Ти ж сам не хотів ділитися, - продовжувала Енн.
 - А зараз хочу поділитися, - нетерпляче сказав Еван. - Насправді... ти хочеш це забрати? Я віддам тобі усе за вигідною ціною! Абсолютно безплатно!
- Він підніс відро до неї.
- Ні, дякую, - Енн похитала головою, схрестивши руки перед грудьми.
 - Постав його туди, добре? - вона вказала на кут за червоним шкіряним диваном. - Поклади туди. У мене від нього мурашки по шкірі.
 - У тебе мурашки по шкірі!? - Еван майже заплакав. - Що ж мені тоді робити? Кожного разу, коли я відвертаюся вона росте ще більше. Воно росте ще швидше за Тригера!
 - Стоп! - вигукнули вони одночасно.
- В обох промайнула одна й та сама думка. Один і той самий страшний спогад. Обидва згадали, що Тригер з'їв кульку зеленої гидоти.
- Як думаєш... - почав Еван.
 - Можливо... - відповіла Енн, не чекаючи, поки він закінчить свою думку. - Може... Тригер росте, бо з'їв «Кров чудовиська» ?
 - Що ж мені з усім цим робити? - застогнав Еван, нервово ходячи по кімнаті засунувши руки в кишені джинсів. - Цієї гидоти стає все більше і більше! А ще бідолашний Тригер! Я тут зовсім один! Ніхто не зможе мені допомогти. Абсолютно ніхто...
 - А як щодо твоєї бабці? - запропонував Енді, дивлячись на відро на підлозі в кутку. - Може, вона щось придумає...
 - Ти знущаєшся? Вона мене не чує. А навіть якби й чула, то не схотіла б слухати! Вона

ненавидить мене. Вона просто сидить за своїм пазлом і сперечається з тою жахливою кішкою цілими днями!

- Добре. Забудь про бабцю, - сказала Енн, зробивши розчароване обличчя. - Можливо, якщо ти скажеш доктору Форресту...

- Ну звісно. Ще одна геніальна ідея, - огризнувся Еван. - Він з радістю повірить, що Тригер перетворюється на гіганта, тому що я дав йому з'їсти «Кров чудовиська».

Він впав на диван.

- Я тут зовсім один, Енн. Немає нікого, хто б мені допоміг. Ні з ким навіть поговорити про це!

- Але ж у тебе є я.

- Так, - сказав він, не зводячи з неї очей. - Є лише ти.

Вона опустила на інший кінець дивана.

- Чим я можу допомогти? - запитала вона нерішуче.

Він підскочив і підніс відро.

- Візьми трохи цього. Розділімо це на двох.

- Навіщо? Чому б нам просто не викинути це у смітник? - запитала вона, дивлячись на нього знизу.

Зелена гидота підіймалася до самого верху відра.

- Викинути? Ми не можемо, - сказав він.

- Звичайно, можемо. Ходімо. Я допоможу тобі, - вона потягнулася до ручки відра, але він відштовхнув її.

- А якщо воно вилізе з відра для сміття? - запитав він. - Що, якщо воно просто продовжить рости?

Енн знизала плечима.

- Я не знаю.

- Крім того, я повинен його зберегти, - схвильовано продовжив Еван. - Якщо це справді те, що змушує Тригер рости, воно мені знадобиться як доказ. Розумієш? Щоб показати лікарям чи ще комусь. Щоб вони змогли вилікувати Тригера!

- Може, варто викликати поліцію? - задумливо промовила Енн, смикаючи волосся.

- О, звісно, - відповів Еван, закотивши очі. - Ці теж нам повірять. Неодмінно. Ми купили цю штуку в магазині іграшок, офіцере, і тепер вона стає все більшою й більшою та перетворює мого пса на велетенського монстра!

- Гаразд, згодна. Ти маєш рацію, - сказала Енн. - Ми не можемо викликати поліцію.

- То ти мені допоможеш? - запитав Еван. - Візьмеш трохи цього?

- Мабуть, так, - неохоче відповіла вона. - Але тільки трохи.

Вона піднялася на ноги, обережно обходячи відро.

- Я зараз повернуся.

Вона вийшла з кімнати, а потім швидко повернулася, несучи порожню банку з-під кави.

- Заливай сюди, - сказала вона, посміхаючись.

Еван втупився в банку з-під кави.

- Це і все, що ти збираєшся взяти? - проскиглив він. Але потім одразу пом'якшив свій тон. - Гаразд. Добре. Це також допоможе.

Енн нахилилася і занурила банку з-під кави в середину відра.

- Гей! - закричала вона.

Її руки злетіли й вона впала назад на підлогу.

- Що сталося? - Еван поспішив до неї.

- Воно затигло банку з-під кави, - сказала вона. Її обличчя витяглося від страху та несподіванки.

- Засмоктало її. Поглянь!

Еван зазирнув у відро. Банка з-під кави зникла під поверхнею.

- Що за чортівня?

- Я відчувала, як її щось потягло, - тремтяче сказала Енн. Вона знову стала над відром.

- Перевірмо, - сказав Еван і занурив обидві руки в середину

- Фуу, - сказала Енн. – Яка ж це гидота.
- Дійсно зятагує. Твоя правда, - погодився Еван. - Таке відчуття, ніби щось тягне мене за руки вниз. Нічого собі! Воно таке тепле. Наче живе!
- Не кажи так! – сказала Енн, здригнувшись. - Просто витягни банку, гаразд?
Евану довелося докласти, але все ж йому вдалося витягнути бляшанку з-під кави, по вінця наповнену тремтячою зеленою речовиною.
- Фу.
- Ти впевнений, що я повинна це взяти? - запитала Енн, не наважуючись взяти її, хоча хлопець простягав її до неї.
- Лише ненадовго, - відповів він. - Поки ми не придумаємо кращий план.
- Ми могли б нагодувати цією гидотою близнюків Беймерів, - запропонувала Енн, нарешті взявши банку.
- Ага. І тоді у нас будуть велетенські близнюки Беймери, - пожартував Еван. - Ні, дякую.
- Серйозно, тобі краще бути обережним з ними, - попередила Енн. - Якщо Тригер налякав їх сьогодні вранці, вони будуть шукати способу помститися тобі. Близнюки думають, що вони тут найкрутіші, Еване. Вони можуть бути жорстокими.
- Дякую, що намагаєшся мене підбадьорити, - похмуро сказав Еван. Він все ще збирав крихітні, чіпкі грудочки «Крові чудовиська» зі своїх рук і кидав їх у відро.
- Я дивилася телек перед тим, як ти прийшов. Перший фільм про Індіану Джонса. Хочеш подивитися разом?
Еван похитав головою.
- Ні, я краще піду. Бабця Кетрін вже готувала їсти коли я виходив. Нарізала якесь м'ясо. Ще одна чудова вечеря. Сидіти мовчки, під поглядами бабці Кетрін та її kota.
- Бідолашний Еван, - сказала Енн, наполовину дражнячись, наполовину співчуваючи.
Він підняв відро, наповнене лише на дві третини, і дозволив їй провести себе до вхідних дверей.
- Подзвони мені пізніше, добре? - попросила вона.
Він кивнув і вийшов на вулицю. Енн зачинила за ним двері.
Він був на півдорозі до тротуару, коли близнюки Беймери вислизнули з-за вічнозеленого живоплоту, їхні руки були стиснуті в червоні, м'язисті кулаки.

Брати вийшли з тіні. Обидва зловісно посміхалися.

Еван застиг на місці, переводячи погляд з одного на іншого.

Ніхто не промовив жодного слова.

Один з Беймерів вихопив відро з рук Евана і жбурнув його на землю. Відро вдарилося з важким стуком, і його густий зелений вміст просочився на траву, видаючи огидні смоктальні звуки.

Еван скрикнув, порушуючи напружену тишу.

Другий близнюк сильно вдарив його в живіт.

Еван відчув, як біль пронизує все його тіло. Від удару йому перехопило подих. Він хапав ротом повітря.

Наступного удару хлопець вже не бачив. Кулак прилетів йому в щоку трохи нижче правого ока.

Еван завив від болю, а його руки безпорадно замахали в повітрі.

Тепер його били обидва брати. Один з них сильно штовхнув Евана в плечі, і хлопець розпластився на прохолодній, вологій траві.

Біль накрив його. За ним піднялась хвиля нудоти.

Він заплющив очі, шумно дихаючи, чекаючи, поки гострий біль у шлунку вщухне.

Здавалося, що земля нахилилася. Він простягнув руку і вхопився за неї, і тримався міцно, щоб не впасти. Коли він нарешті зміг підняти голову, над ним стояла Енн, з широко розплющеними від тривоги очима.

- Еван...

Він застогнав і, відштовхуючись обома руками, спробував сісти. Запаморочення та кружляння трави, змусили його знову лягти на спину.

- Вони пішли? - запитав він, заплющивши очі, намагаючись відігнати запаморочення.

- Рік і Тоні? Я бачила, як вони побігли, - сказала Енн, ставши на коліна біля нього.

- З тобою все гаразд? Мені покликати маму?

Він розплющив очі.

- Так. Ні. Я не знаю.

- Що сталося? - запитала вона.

Він підняв руку до щоки.

- Ого!

Щока вже розпухла. Навіть боляче доторкнутися.

- Вони тебе побили?

- Або вони, або мене збила машина, - простогнав він.

Через кілька хвилин - хоча здалося, що минуло кілька годин - він знову був на ногах, нормально дихав, потирив розпухлу щоку.

- Я ніколи не бився раніше, - сказав він Енн, хитаючи головою. - Ніколи до цього.

- Не схоже, що це була прямо обопільна бійка, - сказала вона. Її обличчя все ще видавало занепокоєння.

Він почав сміятися, але від цього у нього заболів живіт.

- Ми їм відплатимо, - з викликом сказала Енн. - Ми знайдемо спосіб помститися їм. Виродки.

- О, ні. «Кров чудовиська» - Еван підбіг до відра. Воно лежало на боці. Зелена гідота сочилася на траву, утворюючи широку, густу калюжу.

- Давай допоможу зібрати це назад у відро, - сказала Енн, нахилиючись, щоб підняти відро. - Сподіваюся, це не пошкодить траві. Мого тата удар хватить, якщо його дорогоцінний газон постраждає!

- Воно таке важке, - сказав Еван, стогнучи, намагаючись заштовхати згусток у відро.

- Спробуймо брати малими жменями, - запропонувала Енн.

- Ого! Вона не хоче розриватись, - здивовано сказав Еван. - Дивись. Він злипається назад до купи.

- Це як іриски, - сказала Енн. - Ти коли-небудь бачив, як вони роблять іриски в тих

промислових машинах? Вони просто злипаються в одну велику кулю.

- Це не іриски, - пробурмотів Еван. - Це якась бридота.

Працюючи разом, їм все ж вдалося підняти всю зелену кульку і кинути її у відро.

Вдарившись об відро, воно видало огидний смоктальний звук, і Еван та Енн насилу витягли з нього руки.

- Таке липке, - сказала Енн, скорчивши огидне обличчя.

- І тепле, - додав Еван. Йому нарешті вдалося вивільнити руки.

- Воно ніби намагається проковтнути мої руки, - сказав він, витираючи руки об футболку. -

Засмоктує їх всередину.

- Забери його звідси, - сказала Енді. Вона подивилася на будинок і побачила свою матір, яка махала їй рукою з вікна. - Ой-ой. Час вечері. Я мушу бігти.

Її погляд зупинився на його розпухлій щоці.

- Зачекай, хіба твоя бабця цього не побачить?

- Вона й мене інколи не помічає, - похмуро сказав Еван. Він взяв відро за ручку. - Що ми будемо з цим робити?

- Завтра ми віднесемо його назад до магазину іграшок, - відповіла Енн, крокуючи галявиною до будинку.

- І все?

- А що ти пропонуєш? Так і зробимо. Просто віднесемо його назад.

Евану ця ідея не здалася такою вже й гарною. Але у нього не було сил сперечатися про це зараз.

Він дивився, як Енн зникла у будинку. Потім він попрямував до бабці Кетрін. Його голова пульсувала, живіт болів.

Пробираючись вздовж стіни будинку, він прослизнув у гараж через бічні двері, щоб заховати там відро з «Кров'ю чудовиська» Засунувши його за перекинуту тачку, він зрозумів, що відро наповнене майже по вінця.

- Але ж Енн взяла собі великий шматок, - прошепотів він. Відро тоді було наповнене лише на дві третини.

Треба буде знайти більше місце, щоб сховати його туди. Сьогодні ввечері. Може, в підвалі є контейнер або щось подібне.

Він прокрався в будинок, вирішивши спочатку привести себе в порядок перед зустріччю з Кетрін. Вона все ще була зайнята на кухні. Еван побачив, що вона схилилася над плитою, готуючи вечерю. Він навшпиньки піднявся сходами й вмився. Не в силах нічого вдіяти з розпухлою червоною щокою, він переодягнувся в чисті мішкуваті шорти й свіжу футболку та ретельно розчесав волосся.

Коли вони сіли за обідній стіл, погляд Кетрін впав на набряклу щоку Евана.

- Ти побився? - запитала вона, підозріло примружившись на нього. - Ти трохи забіяка, чи не так? Прямо як твій батько. Ціплятко завжди потрапляв у бійки. Чіплявся до хлопців, які вдвічі більші за нього.

- Я ні до кого не чіплявся, - пробурмотів Еван, відколюючи шматок яловичини виделкою.

Весь час вечері Кетрін витріщалася на його розпухлу щоку. Але не промовила жодного слова.

«Їй байдуже, боляче мені чи ні» з жалем подумав Еван. «Їй справді байдуже. Вона навіть не запитала, чи мені боляче»

У певному сенсі це було навіть непогано. Йому не потрібно було, щоб вона засмучувалася та здіймала галас через те, що він побився. Не вистачало ще, щоб зателефонувала його батькам в Атланту і розповіла що він побився.

Ну... взагалі то вона то не могла зателефонувати його батькам. Бабця Кетрін не користувалася телефоном, тому що була глухою.

Еван з'їв свою велику тарілку тушкованої яловичини. Вечеря була досить непоганою, за винятком овочів.

Тиша здавалася такою гучною. Еван повернувся до думок про свою проблему – «Кров чудовиська».

Чи повинен він розповісти про неї бабці Кетрін?

Він міг би записати все на жовтому блокноті й дати їй прочитати. Було б так добре розповісти комусь, щоб доросла людина взяла на себе цю проблему й вирішила її. Але це явно не про бабцю Кетрін.

Вона була надто дивною. Вона б не зрозуміла. Вона не знала б, що робити.

Або їй було б байдуже.

Енн мала рацію. Їм доведеться віднести все це назад до магазину іграшок. Повернути це назад. І це перестане бути їх проблемою.

Але поки він мусив знайти щось, у чому цю гидоту можна було б зберігати.

Еван чекав у своїй кімнаті, поки не почув, як бабця Кетрін пішла спати. Тоді він спустився сходами й попрямував до гаража.

Була прохолодна, ясна ніч. Цвіркуни порушували безперервну завісу шуму. Чорне небо виблискувало крихітними цяточками зірок.

Круглий промінь світла від ліхтарика в руці пробіг по під'їзній доріжці, ведучи Евана до темного гаража. Коли він увійшов, щось шкрябнуло по підлозі біля задньої стіни.

«Сподіваюсь, це був просто сухий листок, який занесло вітром, коли я відчинив двері» з надією подумав він.

Еван спрямував ліхтарик, на перекинуту тачку. Коли він нахилився, світло застрибало по стелі гаража, простягнув руку за тачку і витягнув відро.

Він направив світло в центр відра і затамував подих.

Зелена речовина тремтіла випинаючись через верх.

«Вона росте набагато швидше, ніж раніше, ніж подумав він. «Треба знайти щось більше, щоб сховати її - хоча б на сьогоднішній вечір»

Відро було занадто важким, щоб нести його однією рукою. Сховавши ліхтарик під пахву, він взявся за ручку відра обома руками й підняв його з підлоги.

Намагаючись не розлити його, він увійшов до темного будинку. Зупинився біля дверей, що вели до сходів у підвал, мовчки поставивши важке відро на підлогу.

Клацнув вимикачем на стіні. Десь унизу замиготіло тьмяне світло, кидаючи на бетонну підлогу зливу блідо-жовтих відблисків.

«Внизу має бути щось, куди можна покласти цю штуку», подумав Еван.

Піднявши відро, він повільно й обережно спустився крутими, темними сходами, спираючись плечем об стіну, щоб встояти на ногах.

Чекаючи, поки очі звикнуть до блілого світла, він побачив, що підвал – це одна велика кімната, з низькою стелею та сирістю. Все було захарашене коробками, стосами старих газет і журналів, старими меблями й технікою, вкритою заляпанними, пожовклими простирадлами. Щось торкнулося його обличчя, коли він зійшов зі сходів.

Він тихо скрикнув і, впустивши відро, підняв руки, щоб змахнути густе павутиння, яке, здавалося, тягнулося до нього.

Тоді він зрозумів, що це не павутиння ворухиться на його щоці.

Це був павук.

Затамувавши подих, він відмахнувся від нього. Але навіть після того, як він побачив, що комаха поповзла по підлозі, він все ще відчував, як її колючі лапки рухаються його обличчям.

Він швидко відійшов від стіни, його серце калатало. Його очі обшукували дерев'яні полиці, сховані в тіні біля дальньої стіни, коли він спіткнувся об щось на підлозі.

- Ох! - він впав головою вниз, викинувши руки вперед, щоб зупинити падіння.

Людське тіло! Хтось лежав під ним!

«Заспокойся, Еване. Заспокойся!» наказав він собі.

Хлопець тремтячими зусиллями піднявся на ноги.

Він спіткнувся об манекен для одягу. Напевно, це належало бабці Кетрін, коли вона була молодшою.

Він відкотив його з дороги, поки очі шукали в затіненій кімнаті якийсь контейнер для зберігання «Крові чудовиська».

Що це за довгий, низький предмет перед робочим столом?

Підійшовши ближче, він побачив, що це була стара ванна, внутрішня частина якої була в плямах та облупленою поверхнею. Вона досить велика, щоб зберігати зелену гидоту в ній. З гучним стогоном він поставив відро на бік старої ванни. Його м'язи живота все ще боліли від отриманого удару, а біль пронизував його тіло. Він почекав, поки біль вщухне, а потім нахилив відро. Густа зелена речовина викотилася з відра і вдарилася об дно ванни з огидним м'яким звуком.

Еван відставив відро вбік і втупився в "Кров чудовиська", спостерігаючи, як вона сочиться, розтікаючись по дну ванни. На його подив, ванна виявилася майже наполовину повною.

Як швидко вона розросталася?!

Він нахилився над ванною, збираючись повернутися нагору, коли почув котячий вереск. Злякавшись, він відпустив край ванни, і Сарабет стрибнула йому на спину. Еван не встиг зреагувати й перекинувся вперед, через край ванни. Він впав у густу зелену рідину.

Еван приземлився на лікті. Густа «Кров чудовиська» пом'якшила падіння. Він почув, як кішка знову заверещала і позадкувала. Він занурився в слиз, його руки й ноги шалено рухались, намагаючись вирватися з ванни.

Але липка речовина засмоктувала його вниз, тягнучи з дивовижною силою.

Здавалося, що все його тіло трималося на ній, застрягло, наче в цементі. Тепер речовина тремтіла, беззвучно пузирилася, піднімаючись до його обличчя.

«Я зараз задихнуся» зрозумів він. «Воно намагається задушити мене»

Тепло розлилося по всьому тілу, проникало в груди, ноги, горло.

«Я не можу поворухнутися. Я застряг. Воно намагається мене задушити! Ні!»

Він підняв голову догори, якраз тоді, коли зелена маса почала покривати його обличчя.

Еван намагався вивернути своє тіло. З великим зусиллям, поки хрипкі крики виривалися з його відкритих вуст, він витягнув себе в сидяче положення. Зелена субстанція піднялася ще вище, ніби тягнучись до нього, щоб затягнути його назад у себе.

Еван схопився обома руками за бортик ванни, міцно вхопився за нього і почав з силою підійматися.

Вгору. Далі від липкої, тягучої рідини.

Вгору від дивної сили, яка, здавалося, тягнула його назад все сильніше.

Вгору. Вгору.

- Ні! - встиг крикнути він, коли теплий, зелений слиз ковзнув його плечима. - Ні!

Тепер вона обхоплювала його плечі, ковзала по шії, засмоктувала його вниз, тягнучи його назад у свої липкі глибини.

Вниз. Вниз.

Він зрозумів, що влип по повній.

Воно його схопило.

- Ні! - голосно закричав Еван, коли зелена рідина підступила до його шиї тягнувши його. Затягнувши його вниз.

- Ні!

«Спробуй ще раз. Вгору. Спробуй ще раз. Вгору. Вгору. Так!»

Тримаючись за борти ванни, він рухався вгору, тягнувши себе, піднімаючи себе, напружуючись з усіх сил.

Так! Так!

Він перемиг.

Він був сильніший за це. Ще один ривок і він буде вільний.

З полегшенням зітхнувши, він перекинувся через край ванни на прохолодну підлогу підвалу.

І лежав там, притиснувшись до вологого бетону, чекаючи, поки дихання прийде у норму.

Коли він підняв голову, Сарабет стояла за кілька метрів від нього, схиливши голову набік. Її жовті очі вдивлялися в нього, на темному котячому обличчі був вираз найвищого задоволення.

Наступного ранку, після глибокого, неспокійного сну, Еван приніс жовтий блокнот і маркер до столу для сніданку.

- Так-так, - привітала його Кетрін, ставлячи перед ним миску з подрібненою пшеницею. - Ти виглядаєш так, ніби тобі коти оралі на вухо всю ніч!

Вона засміялася, хитаючи головою.

- Не нагадуй мені про котів, - пробурмотів Еван. Він відсунув миску з пластівцями вбік і показав на блокнот у своїй руці.

- Дивись, щоб пластівці не розмокли, - застерегла Кетрін, простягаючи руку, щоб посунути миску назад до нього. - Так ти отримаєш більше вітамінів. І це хороший корисний корм.

- Та чхати я хотів на твій дурний корм, - похмуро сказав Еван, знаючи, що вона його не чує. Він знову вказав на блокнот, а потім почав писати, виводячи великі чорні літери.

Його старання певно зацікавили її. Вона обійшла навколо столу і стала за його спиною, втупивши очі в блокнот, поки він писав своє відчайдушне послання.

«У МЕНЕ ПРОБЛЕМА! МЕНІ ПОТРІБНА ТВОЯ ДОПОМОГА. ВАННА ВНИЗУ ПЕРЕПОВНЕНА ЗЕЛЕНОЮ КРОВ'Ю ЧУДОВИСЬКА. Я НЕ МОЖУ ЦЕ ЗУПИНИТИ.»

Еван відклав маркер і підніс блокнот до її обличчя.

Дивлячись на неї зі стільця, він бачив її бліде обличчя в ранковому сонячному світлі, коли вона схилилася над ним у своєму сірому фланелевому халаті. Бабця Кетрін раптом здалася йому дуже старою. Тільки її очі, ці живі, блакитні очі, що швидко бігали над його словами, здавалися молодими й живими.

Її губи були щільно стиснуті в стриманому подиві, коли вона читала те, що він написав.

Потім, коли Еван нетерпляче дивився на неї, її рот розплився в широкій посмішці. Вона закинула голову і засміялася.

Абсолютно спантеличений її реакцією, Еван відсунув стілець назад і підхопився. Вона поклала руку йому на плече і грайливо штовхнула його.

- Не жартуй так зі старою жінкою! - вигукнула вона, хитаючи головою. Вона розвернулася й повернулася на свій бік столу. - Я думала, у тебе дійсно щось сталося. Напевно ти не зовсім схожий на свого батька. Він ніколи не жартував і не робив розіграші. Ціплятко завжди був таким серйозним хлопчиком.

- Та мені начхати на Ціплятко! - крикнув Еван, втрачаючи контроль, і зі злістю жбурнув блокнот на стіл для сніданку.

Його тітка розсміялася. Вона, здавалося, не помітила, що Еван дивився на неї на неї в розпачі, а його руки стиснуті в кулаки по боках.

- «Кров чудовиська!» Оце ж вигадав! Що за уява! - вона витерла сльози сміху з очей пальцями. Потім раптом її вираз обличчя став серйозним. Вона схопила його за мочку вуха і стиснула її.

- Я ж попереджала тебе, - прошепотіла вона. - Я попереджала тебе бути обережним. - Якого біса?

Коли він закричав від болю, вона відпустила його вуха, її очі сяяли, як блакитні коштовності. «Мені треба забиратися звідси», подумав Еван, потираючи мочку вуха. Він розвернувся і швидко пішов з кухні до своєї кімнати.

«Я знав, що від неї не буде ніякої допомоги» з гіркотою подумав він. «Вона просто божевільна стара. Треба було б затягнути її в підвал і показати їй всю цю гидоту. Але який у цьому сенс? Вона, мабуть, і з цього сміялася б. Вона мені не допоможе.» Він знав, що є тільки одна людина, на яку він може покластися.

Енн.

Він зателефонував їй, тремтячими пальцями набираючи її номер.

- Привіт. Згоден з твоїм планом, - сказав він, не даючи їй шансу щось сказати. - Ми мусимо відвезти ту фіговину назад до магазину.

- Якщо зможемо донести, - відповів Енді зі схвильованим виглядом. - Той шматок, що ти мені дав, вже переросла банку з-під кави. Я поклала його у відро для льоду, але воно переросло і його.

- Як щодо пластикового пакета для сміття? - запропонував Еван. - Ну, знаєш. Один з тих дуже великих мішків для газону? Ми, мабуть, зможемо нести його в парі таких мішків.

- Можна спробувати, - сказала Енн. - Ця штука така огидна. Вона видає всі ці стрьомні звуки, і вона дуже липка.

- І не кажи, - похмуро відповів Еван, згадуючи минулу ніч. - Я взагалі скупався в цьому.

- Що? Ладно. Поясниш пізніше, - нетерпляче сказала вона. - Магазин іграшок відкривається о десятій, здається. Я можу зустріти тебе на розі за двадцять хвилин.

- Домовились, - Еван поклав слухавку і попрямував до гаража за пластиковим пакетом для трави.

Енн з'явилася з поліетиленовим пакетом, обмотаним навколо керма свого велосипеда. І знову Евану довелося йти поруч з нею пішки. Його пакет роздувся і був таким важким, що йому довелося тягнути його по тротуару. Він не міг його підняти.

- Ванна була повна майже доверху, - сказав він Енді, стогнучи, коли намагався перетягнути мішок на тротуар. - Я боюся, що цей пакет розірветься.

- Залишилося всього два квартали, - сказала вона, намагаючись звучати заспокійливо.

Повільно проїхала машина. Водій, підліток з довгим чорним волоссям, вистромив голову у вікно, посміхаючись.

- Що в мішку? Мертве тіло?

- Та просто непотріб, - відповів йому Еван.

- Це точно, - пробурмотів Енн, коли машина відїхала.

Коли вони вїжджали в місто, кілька людей зупинилися, щоб подивитися на них.

Енн злізла з велосипеда і пішла пішки. Еван продовжував тягнути свою роздуту сумку за собою. Вони добрались до наступного кварталу, а потім почали переходити вулицю до магазину іграшок.

Але вони обоє зупинилися посеред вулиці.

І роззявили роти від шоку.

Двері та вікно магазину були забиті дошками. Маленька, зроблена від руки вивіска, прикріплена до верхньої частини дверей, свідчила: "НЕ ПРАЦЮЄ".

Відчайдушно намагаючись позбутися тієї огидної речовини Еван все одно стукав у двері.

- Ну ж бо, хто-небудь! Хто-небудь, відчиніть!

Ніхто не відповідав.

Він стукав обома кулаками.

Тиша.

Врешті Енн довелося відтягнути його.

- Магазин зачинено, - крикнула молода жінка з протилежного боку вулиці. – Він зачинився кілька днів тому. Бачите? Все забито дошками.

- Дуже дякую за пояснення, - пробурмотів собі під ніс Еван. Він сердито грюкнув рукою по дверях.

- Еване, зупинись. Ти поранишся, - попередила Енн.

- І що тепер? - запитав Еван. - Є ще якісь фантастичні ідеї, Енн?

Вона знизала плечима.

- Тепер твоя черга придумати щось геніальне.

Еван жалюгідно зітхнув.

- Можливо, я міг би віддати це Кетрін і сказати їй, що це що це яловичина. Тоді вона розрубає його ножом, який завжди носить із собою.

- Я не думаю, що ти зараз надто ясно мислиш, - сказала Енн, поклавши руку на його плече.

Вони обидва втупилися в сміттєві пакети. Здавалося, вони рухалися, розширювалися і стискалися. Наче зелені кульки всередині дихали!

- Повернімся до бабці Кетрін, - сказав Еван. Його голос тремтів. - Можливо, ми що-небудь придумаємо по дорозі.

Якимось чином їм вдалося дотягнути «Кров чудовиська» назад до будинку Кетрін. Сонце вже піднялося високо в небі. Коли вони попрямували на задній двір, Еван обливався потом.

Його руки боліли. Голова пульсувала.

- Що тепер? - кволо запитав він, опускаючи пакети на газон.

Енн притулила велосипед до стіни гаража. Вона вказала на великий алюмінієвий бак для сміття поруч із гаражними дверима.

- Як щодо цього? Виглядає досить міцним, - вона підійшла до нього, щоб дослідити. - І подивись - кришка закривається.

- Добре, - погодився Еван, витираючи лоб рукавом футболки.

Енн зняла кришку з бака. Потім вона висипала туди вміст своєї сумки. Він вдарився об дно з гидким, хлюпаючим звуком. Потім дівчина поспішила на допомогу Евану.

- Воно таке важке, - застогнав Еван, намагаючись підняти пакет.

- Ми зможемо це зробити, - наполягала Енн.

Спільними зусиллями їм вдалося витягнути «Кров чудовиська» з пластикового пакета. Вона викотилася, наче приливна хвиля, шумно розбиваючись об стінки бляшанки, піднімаючись, ніби намагаючись втекти.

З гучним подихом полегшення Еван закрив металеву кришку зверху й затиснув ручки.

- Фух! - вигукнула Енн.

Вони обидва довго дивилися на бак, ніби очікуючи, що вона вибухне або розірветься на частини.

- І що тепер? - запитав Еван, його обличчя стислося від страху.

Перш ніж Енн змогла щось відповісти, вони побачили, як бабця Кетрін вийшла з дверей кухні.

Її очі обшукували задній двір, поки вона не помітила їх.

- Еван, гарні новини! - вигукнула вона.

Озирнувшись на сміттєвий бак, Еван та Енн поспішили до неї.

Бабця Кетрін тримала в руці жовтий аркуш паперу. Телеграма.

- Твоя мама приїде за тобою після обіду, - сказала Кетрін з широкою посмішкою на обличчі. «Мабуть, бабця Кетрін рада позбутися мене» першою думка що промайнула в голові Евана.

Але потім, відкинувши цю думку, він підскочив і закричав від радості. Це була найкраща новина, яку він коли-небудь чув.

- Я їду звідси! - вигукнув він після того, як бабуся повернулася до будинку. - Я їду звідси! Не можу дочекатися!

Енн, здавалося, не поділяла його радості.

- Ти залишив бабці приємний сюрприз, - сказала вона вказуючи на сміттєвий бак.

- Мені байдуже! Я їду звідси! - повторив Еван, піднімаючи руку, щоб Енн дала йому п'ять.

Вона не відгукнулася.

- Ти не думаєш, що ми повинні розповісти комусь про «Кров чудовиська»? Або зробити щось з цим, перш ніж ти поїдеш?

Але Еван був надто схвильований, щоб думати про це зараз.

- Гей, Тригер! - гукнув він, біжучи до собачої будки в кінці двору. - Тригер, ми їдемо додому, хлопче!

Еван відчинив хвіртку - і в нього перехопило подих.

- Тригер!

Собака, що біг до нього, був схожий на Тригера. Але кокер-спанієль був розміром з поні! Він подвоївся в розмірах з попереднього дня!

- Ні! - Евану довелося впасти на землю, коли Тригер збуджено намагався стрибнути на нього.

- Гей, зачекай!

Перш ніж Еван встиг підвестися, Тригер почав несамовито гавкати. Величезний пес вже був за воротами й з гуркотом мчав через задній двір до вулиці.

- Я не вірю в це! - закричала Енн, піднявши руки до обличчя, з недовірою дивлячись, як величезна тварина оббігла будинок і зникла з поля зору.

- Він такий великий!

- Ми повинні зупинити його! Він може когось поранити! - закричав Еван.

- Тригер! Гей, Тригер, повернись! - все ще втрачаючи рівновагу, Еван почав бігти. Але він спіткнувся об велосипед Енн та впав на смітник.

- Ні! - закричала Енн, безпорадно дивлячись на те, як металевий бак перекинувся, а на ньому розпластався Еван. Смітник з гучним дзенькотом вдарився об під'їзну дорогу.

Кришка відскочила і відкотилася.

Зелена гидота вилілася назовні.

Вона сочилася з бляшанки, потім зупинилася і, здавалося, піднялася.

Тремтячи, видаючи гучні смоктальні звуки, воно випросталося, витягуючись у висоту.

Поки двоє дітей дивилися в мовчазному жаху, як тремтяча зелена маса, здавалося, оживала, наче щойно народжена істота, підтягуючись, потягуючись, озираючись навколо.

Потім, з гучним смоктальним звуком, вона потягнулася до Евана, який все ще лежав розпластаний на перекинутій бляшанці.

- Вставай, Еван! - закричав Енді. - Вставай! Воно повзе до тебе!

- Ніііііііііі!

Еван видав тваринний крик. Звук, який він ніколи раніше не видавав, і покотився коли тремтливий зелений м'яч підскочив до нього.

- Біжи, Еван! - закричала Енн. Вона схопила його за руку і підняла на ноги. - Воно живе! - закричала вона. - Біжи!

«Кров чудовиська» вдарилась об стіну гаража. Здавалося, вона застрягла на якусь мить. Потім вона відірвалася і покотилась до них з дивовижною швидкістю.

- Допоможіть! Хто-небудь, допоможіть!

- Хто-небудь, будь ласка, допоможіть!

Кричачи на все горло, Еван та Енн кинулися навтьоки.

Еван мчав так швидко, як тільки міг. Його ноги були слабкими й гумовими від страху. Еван побіг за Енн вниз під'їзною доріжкою до переднього двору.

- Допоможіть! Будь ласка! Допоможіть нам!

Евана охрип від крику. Серце калатало в грудях. У скронях пульсувало.

Він обернувся і побачив, що «Кров Чудовиська» вже прямо за ними. Вона гналась набираючи швидкість й видаючи огидні хлюпаючі звуки з кожним з кожним відскоком.

Хлюп. Хлюп. Хлюп.

Пташка, яка тягнула черв'яка в траві, не встигла вчасно підняти голову. Тремтяча зелена маса перекотилася через неї.

- Ох! - застогнав Еван, обернувшись назад і побачивши, як птаха засмоктує в зелену кулю.

Несамовито махаючи крилами, птах видав останній крик, а потім зник усередині.

Хлюп. Хлюп. Хлюп.

«Кров чудовиська» змінила напрямок, все ще підстрибуючи й тремтячи. Вона залишала на траві плями, наче величезні круглі кроки.

- Воно живе! - закричала Енді, притискаючи руки до щік. - О, мій Боже, воно живе!

- Що нам робити? Що ми можемо зробити? - Еван не впізнав власний переляканий голос.

- Воно наздоганяє! - закричала Енн, смикаючи його за руку. - Тікай!

Голосно задихаючись, вони попрямували до передньої частини будинку.

- Гей, що тут відбувається? – покликав чийсь голос.

- Га?

Злякавшись голосу, Еван зупинився. Він подивився на тротуар і побачив близнюків Беймерів з однаковими посмішками на їхніх м'язистих обличчях.

- Моя улюблена боксерська груша, - сказав один з них Евану. Він погрозово підняв кулак.

Вони зробили кілька кроків до Евана та Енн. Потім їхні посмішки зникли, а їх роти роззявилися від жаху, коли з'явилася гігантська зелена маса, що котилася вниз по під'їзній дорозі зі швидкістю велосипеда.

- Стережіться! - закричав Еван.

- Біжимо! - крикнула Енн.

Але обидва брати були надто перелякані, щоб зрушити з місця.

З виряченими від страху очима, вони здійняли руки вгору, ніби намагаючись захистити себе.

Хлоп. Хлюп. Хлюп.

Величезна куля «Крові чудовиська» набирала швидкість. Еван заплющив очі, коли вона з оглушливим шльопанням вдарила близнюків.

- Ох!

- Ні!

Обидва брати закричали, розмахуючи руками, намагаючись вирватися та звільнитися.

- Допоможіть нам! Будь ласка, допоможіть нам!

Їхні тіла виверталися і корчилися, коли вони намагались боротися.

Але вони міцно застрягли. Зелена гидота сочилася довкола них, покриваючи їх повністю.

Потім вона втягнула їх всередину з гучним всмоктувальним хлюпанням.

Енн затулила руками очі.

- Божевілля, - пробурмотіла вона. - Аааа. Кошмар!
Еван задихався від безпорадного жаху, коли брати Беймери нарешті перестали боротися. Їхні руки заніміли, обличчя зникли в тремтячому слизу.
Засмоктувальні звуки ставали гучнішими, коли двох хлопчиків зтягувало все глибше і глибше всередину. Потім «Кров чудовиська» високо підстрибнула, розвернулася і покотилась вгору по доріжці.
Енн та Еван завмерли, не знаючи, куди рухатися.
- Розділимось! - закричав Еван. - Воно не зможе переслідувати нас обох!
Енн повернула своє перелякане обличчя. Вона відкрила рот, але жодного звуку не вийшло.
- Розходимось! В різні боки! - пронизливо скрикнув Еван.
- Але... - почала Енн.
Перш ніж вона встигла щось сказати, вхідні двері будинку розчинилися, і бабця Кетрін вийшла на ганок.
- Діти, що ви робите? Що це таке? - закричала вона, хапаючись за двері. Її очі наповнилися жахом.
Набираючи швидкість, гігантська куля попрямувала до ганку.
Бабця Кетрін злякано розвела руками. Вона застигла на довгу мить, ніби намагаючись зрозуміти, що вона бачила. Потім, залишивши вхідні двері навстіж відчиненими, вона розвернулася і втекла в будинок.
Хлоп. Хлюп. Хлюп.
«Кров Чудовиська» ніби завагалася на ганку будинку.
Вона підстрибнула на місці раз, два, три. Ніби обмірковуючи, що робити далі.
Еван та Енн з жахом роззявили роти, намагаючись перевести подих.
Хлопця накрила хвиля нудоти, коли він побачив близнюків Беймерів, все ще видимих в глибині тремтячої кулі. Безликі в'язні, що підстрибували всередині неї.
Аж раптом «Кров чудовиська» підстрибнула високо й помчала сходами ганку.
- Ні! - закричав Еван, коли воно протиснулося крізь відчинені двері й зникло в будинку.
Діти почули несамовитий крик бабці Кетрін.
- Воно схопить її, - слабо сказав Еван.

Еван прибіг до будинку першим. Він біг так швидко, що його легені, здавалося, ось-ось розірвуться.

- Що ти плануєш робити? – запитала Енн, біжучи слідом за ним.

- Не знаю, - відповів Еван. Він схопився за двері й заскочив в будинок.

- Бабцю Кетрін! - закричав Еван, вриваючись до вітальні.

Величезна куля заповнила центр невеликої кімнати. Близнюки Беймери вимальовувалися в її боці, коли вона підстрибувала й тремтіла, розтікаючись по килиму, залишаючи після себе липкі сліди.

Евану знадобилося кілька секунд, щоб знайти свою бабцю.

Стрибучий шматок «Крові чудовиська» притиснув її до каміна.

- Бабцю Кетрін, тікай! - закричав Еван.

Але навіть йому було зрозуміло, що їй нікуди бігти.

- Забирайтеся звідси, діти! - Кетрін кричала, її голос був пронизливим і тремтячим, несподівано зазвучав дуже старим.

- Але, бабцю Кетрін...

- Забирайтеся звідси, негайно! - наполягала стара жінка. Її чорне волосся дико розвівалося по голові. Її очі, ці блакитні, проникливі очі, пильно дивилися на зелену кулю.

Еван розгублено повернувся до Енн, не знаючи, що робити.

Руки Енн смикали волосся з обох боків. Її очі були широко розплющені від наростаючого страху.

- Тікайте! - пронизливо закричала Кетрін. - Рятуйте свої життя! Я створила це! Тепер я повинна померти за це!

Еван застиг.

Чи правильно він почув?

Що саме сказала бабця?

Слова повторювалися в його голові. Тепер уже чітко, ясно, і так страшно.

«Я створила це. Тепер я маю померти за це».

- Ні!

Еван роззявив рота від жаху, коли огидна куля «Крові чудовиська» насувалася на його бабцю.

Еван відчув, як кімната нахилилася і почала обертатися. Він вхопився за спинку крісла Кетрін, коли деталі пазла заповнили його свідомість.

Він побачив дивний кістяний кулон, який бабця Кетрін завжди носила на шії.

Таємничі книги, якими були заставлені стіни його спальні.

Сарабет, чорна кішка з сяючими жовтими очима.

Чорна шаль, яку бабця Кетрін завжди накидала на плечі вечорами.

«Я створила це. Тепер я маю померти за це».

Тепер, коли Еван склав усе це, і все почало прояснюватися.

Еван згадав той день, коли вони з Енн принесли додому банку «Крові чудовиська» з магазину іграшок.

Кетрін наполягла на тому, щоб подивитися на неї.

Вивчити її.

Доторкнутися до неї.

Він пам'ятав, як вона крутила бляшанку в руках, розглядаючи її так ретельно.

Як вона беззвучно ворушила губами, читаючи етикетку.

Що вона тоді робила? Що вона говорила?

В голові Евана промайнула думка.

Чи не накладала вона закляття на банку?

Закляття, щоб змусити «Кров чудовиська» рости? Закляття, щоб налякати Евана?

Але навіщо?

Вона навіть не знала Евана.

Чому вона хотіла налякати його? Щоб... вбити його?

«Будь обережним», - сказала вона йому після того, як повернула банку. «Будь обережним».

Це було справжнє попередження.

Попередження проти її закляття.

- Ти це зробила! - крикнув Еван голосом, якого не впізнав. Слова вирвалися з нього. Він не міг їх контролювати.

- Ти це зробила! Ти наклала закляття! - повторював він, вказуючи пальцем на свою бабцю.

Він бачив, як мерехтіли її блакитні очі, читаючи по його губах. Потім очі наповнилися сльозами. Сльозами, які покотились по її блідій щоці.

- Ні! - вигукнула вона. - Ні!

- Ти щось зробила з бляшанкою! Ти зробила це, бабцю Кетрін!

- Ні! - кричала вона, перекикуючи огидне хрюкання та гуркіт гірської кулі, яка майже сховала її з поля зору.

- Ні! - Кетрін плакала, щільно притиснувшись спиною до камінної полиці. – Я не робила цього! Це все вона!

І вона вказала пальцем на Енн.

Енн?

Бабця Кетрін звинувачувала Енн?

Еван розвернувся, щоб побачити Енн.

Але Енн теж повернулася.

І Еван одразу зрозумів, що його тітка не показувала на його подругу.

Вона вказувала повз Енн.

Вказувала на Сарабет.

Стоячи у дверях вітальні, чорна кішка зашипіла і вигнула спину. Її жовті очі дивились на бабцю Кетрін.

- Вона це зробила! Це вона! - вигукнула Кетрін, несамовито тицяючи пальцем.

Величезна куля зеленої «Крові чудовиська» відскочила назад, ніби вражена словами Кетрін.

Тіні зсунулися всередині кулі, коли вона затремтіла, ловлячи світло, що проникало крізь вікно вітальні.

Еван витріщився на кішку, потім перевів погляд на Енн. Та лиш знизала плечима, її обличчя застигло в жаху і розгубленості.

«Бабця Кетрін збожеволіла» з сумом подумав Еван. «Вона остаточно втратила глузд. Її слова не мають жодного сенсу. Ніщо з цього не має сенсу»

- Вона - та сама! - повторила бабця Кетрін.

Кішка зашипіла у відповідь.

Зелена куля підстрибнула на місці, несучи нерухомих братів Беймерів всередині.

- Ого! Дивись! - крикнув Еван до Енн, коли чорна кішка раптово піднялася на задні лапи.

Енн задихалась і стисла руку Евана. Її рука була холодною, як лід.

Все ще шиплячи, кішка росла, як тінь на стіні. Вона підняла кігті, розсікаючи повітря. Її очі заплющилися, і їх окутала темрява.

Ніхто не ворушився.

Єдиними звуками, які чув Еван, були булькання зеленої кулі та стукіт власного серця.

Усі дивилися на кішку, яка підіймалась, розтягувалась й росла. І коли вона росла, ще й змінювала свою форму.

Ставала людиною.

З руками й ногами в моторошній напівтемряві.

А потім тінь вийшла з темряви.

Сарабет стала молодою жінкою з вогняно-рудим волоссям і блідою шкірою. З жовтими очима. Тими самими жовтими котячими очима, які переслідували Евана відтоді, як він приїхав. Молода жінка була одягнена в чорну сукню, що розвівалася до щиколоток.

Вона стояла, затуляючи собою двері, з докором дивлячись на бабцю Кетрін.

- Бачиш? Це вона, - сказала Кетрін, тепер уже тихо. А наступні слова були призначені тільки для Сарабет. - Твої чари наді мною розбиті. Я більше не буду прислужуватись тобі.

Сарабет відкинула своє руде волосся за плече, накрите чорним плащем, і розсміялася.

- Я вирішуватиму, що тобі робити, Кетрін.

- Ні, - впевнено заявила Кетрін. - Двадцять років ти використовувала мене, Сарабет.

Двадцять років ти ув'язнювала мене тут, тримала у своїх чарах. Але тепер я використаю цю «Кров чудовиська», щоб втекти.

Сарабет знову розсміялася.

- Ніхто звідси не втече, дуренька. Ви всі повинні померти тут. Всі до одного.

- Ви всі повинні померти, - повторила Сарабет.

Посмішка показувала, що їй подобалося вимовляти ці слова.

Кетрін повернулася до Евана, в її очах відбивався страх.

- Двадцять років тому я думала, що вона мій друг. Я була тут зовсім одна. Я думала, що можу їй довіряти. Але вона наклала на мене закляття. А потім ще одне. Її темна магія зробила мене глухою. Вона не дозволяла мені читати по губах чи вчитися жестам. Це був один із багатьох способів, завдяки яким вона тримала мене в'язнем.

- Але, бабцю Кетрін... - почав Еван.

Вона піднесла палець до губ, щоб змусити його замовкнути.

- Сарабет змусила мене накласти закляття на банку з «Кров'ю чудовиська». Вона попередила, що мені не можна приймати гостей. Я була її рабом. Її особистим слугою всі ці роки. Вона хотіла, щоб я належала тільки їй, щоб я виконувала її злі наміри.

- Коли ви приїхали, - продовжила Кетрін, все ще притиснувшись спиною до камінної полиці, - вона спершу вирішила тебе налякати. Але це було неможливо. Тобі нікуди було йти. Тоді вона почала відчайдушно намагатися прибрати тебе з дороги. Вона боялася, що ти дізнаєшся її таємницю, що ти якось звільниш мене від її закляття. Тому Сарабет вирішила, що ти повинен померти.

Кетрін опустила очі. Вона зітхнула.

- Мені дуже шкода, Еван. У мене не було вибору, не було власної волі, - вона перевела погляд на Сарабет. - Але не тепер. Досить. Ніколи більше. Коли я занурюся в це жахливе створіння, Сарабет, я покінчу з твоїми закляттям. Я покінчу з твоєю владою наді мною.

- Діти все одно помруть, - тихо і холодно сказала Сарабет.

- Що? - очі Кетрін наповнилися люттю. - Мене не стане, Сарабет. Ти можеш відпустити дітей. У тебе немає причин шкодити їм.

- Вони тепер занадто багато знають, - тихо відповіла Сарабет, схрестивши свої стрункі руки перед собою. Її жовті очі сяяли.

- Нам треба забиратися звідси, - прошепотів Еван до Енн, дивлячись на киплячу зелену кулю.

- Але як? - прошепотіла Енн у відповідь. - Сарабет блокує двері.

Очі Евана забігали по маленькій кімнаті, шукаючи шлях до втечі. Але нічого не знаходили.

Сарабет підняла одну руку і повільно потягнула її до себе, ніби викликаючи зелену кулю.

Вона затремтіла раз, два, а потім слухняно рушила в напрямку її руки.

- Ні! Сарабет, зупинись! - благала Кетрін.

Ігноруючи її слова, Сарабет знову зробила жест рукою.

Зелена гидота зашуміла і покотилася вперед.

- Вбий дітей, - наказала Сарабет.

Величезна куля набирала швидкість, котячись по килиму до Евана та Енн.

- Хутко до дверей, - запропонував Еван, коли вони відступали від «Крові чудовиська».

- Вона ніколи нас не пропустить, - закричала Енн.

- Вбий дітей! - повторила Сарабет, піднявши обидві руки високо над головою.

- Може, хтось із нас зможе проскочити повз неї! - майже заплакав Еван.

- Пізно! - закричала Енн.

Підстрибуюча, пульсуюча, зелена куля була всього за кілька метрів від нас.

- Воно нас засмокче! - закричав Еван.

- Вбий дітей! - триумфально закричала Сарабет.

Куля покотилася вперед.

Еван зітхнув, відчуваючи, як вся надія тане. Застигши на місці, він відчував себе так, ніби важив тисячу фунтів.

Енн схопила його за руку.

Вони обидва заплющили очі, затамувавши подих, і чекали на удар.

На їхній подив, «Кров чудовиська» видала оглушливе гарчання.

- Що?

Еван розплющив очі. Він побачив, що Енн втупилась поглядом у дверний отвір, за яким стояла Сарабет.

Це гарчала не куля.

- Тригер! - закричав Еван.

Величезний пес увірвався у дверний отвір, його оглушливий гавкіт відлунював від низької стелі. Сарабет спробувала забратися з його шляху. Але вона запізнилася.

Радісний пес, побачивши Евана, з ентузіазмом стрибнув на Сарабет і штовхнув її ззаду. Під вагою велетенських лап Сарабет похитнулася вперед піднявши руки, коли зіткнулася з «Кров'ю чудовиська».

Почувся мокрий хлюп, коли Сарабет вдарилася об поверхню зеленої кулі.

Потім гучні, огидні смоктальні звуки.

Її руки вдарилися першими. Вони швидко зникли. А потім Сарабет опинилася всередині по лікті.

А потім куля, здавалося, сильно смикнулася, і все тіло Сарабет вдарилося об поверхню.

Потім її обличчя затягнуло. Сарабет не вимовила жодного звуку, поки її втягували всередину.

Скавучачи від радості, й абсолютно не усвідомлюючи, що він зробив, собака заскочив до кімнати й попрямував до Евана.

- Лежати, хлопче! Лежати! - закричав Еван, коли Тригер радісно стрибнув на нього.

І коли пес стрибнув, в польоті він почав зменшуватися.

- Тригер! - здивовано вигукнув Еван, простягаючи руку, щоб утримати собаку.

Той, здавалося, не помічав, що з ним відбуваються зміни. Він лизав обличчя Евана поки той міцно тримав його.

За лічені секунди Тригер повернувся до нормального розміру кокер-спанієля.

- Дивись, куля теж зменшується! - закричала Енн, стискаючи плече Евана.

Хлопець обернувся й побачив, що зелена куля дійсно швидко зменшується.

Поки вона зменшувалася, близнюки Беймери впали на підлогу.

Вони не рухалися. Просто лежали обличчям донизу в зім'ятій купі сміття. Їхні розплющені очі виглядали безжиттєвими. Здавалося, вони не дихали

Потім один з них шевельнувся. За ним інший.

Їхні роти відкривалися і закривалися.

- Оооо, - один з них видав довгий, низький стогін.

Потім, повільно підтягуючись, вони обидва оглянули кімнату, ошелешені.

Захоплена пташка також випала на підлогу. Несамовито щебечучи, вона дико ляскала крилами й в паніці пурхала по кімнаті - поки не знайшла відчинене вікно вітальні та не вилетіла назовні.

Енн трималась за Евана, поки вони дивилися на «Кров чудовиська», очікуючи, що Сарабет

теж з'явиться.

Але Сарабет не було.

Вона зникла.

«Кров чудовиська», зменшившись до свого початкового розміру, лежала безжиттєвою, тьмяною зеленою плямою на килимі.

Близнюки Беймери невпевнено підвелися, їхні очі все ще відображали жах і розгубленість.

Вони потягнулися, ніби перевіряючи свої руки й ноги, чи працюють їхні м'язи. Потім вони вискочили з будинку, грюкнувши за собою дверима.

- Все скінчено, - тихо сказала Кетрін, рухаючись вперед, щоб обійняти Евана та Енн.

- Сарабет померла, - сказав Еван, міцно стискаючи Тригера в обіймах, все ще дивлячись на крихітний клин крові монстра на підлозі.

- І я тепер чую! - радісно закричала Кетрін, обіймаючи їх обох. – Сарабет та її закляття зникли назавжди!

Як тільки вона це сказала, двері відчинилися, й темна фігура ступила на поріг вітальні.

- Мамо! - Еван знов майже плакав.

Він поклав Тригера й поспішив вітати її, міцно обійнявши.

- Що тут відбувається? - запитала пані Росс. - Чого ці двоє хлопців так швидко вискочили? Вони виглядали переляканими до смерті!

- Це трохи складно пояснити, - відповів їй Еван. - Я такий радий тебе бачити!

Тригер теж був радий. Коли він нарешті закінчив підстрибувати вгору-вниз і скавучати, бабця Кетрін повела маму Евана на кухню.

- Я зроблю чаю, - сказала вона. - Я маю розповісти тобі досить довгу історію.

- Сподіваюся, не дуже довгу, - сказала пані Росс, запитально озирнувшись на Евана. - Нам треба встигнути на літак о четвертій годині.

- Мамо, я думаю, тобі варто це послухати, - сказав Еван, кинувши на Енн грайливий погляд. Обидві жінки зникли на кухні.

Енн та Еван втомлено опустили на диван.

- Здається, ти їдеш назавжди, - сказав Енді. - Я маю на увазі, в Атланту. І все таке...

- Я хотів би... е-е... писати тобі, - сказав Еван, раптом відчувши незручність.

- Так. Звісно, - сказала Енн, ніби аж посвітлішавши. - І у мого тата є телефонна кредитна картка. Може, я могла б взяти номер і... знаєш... дзвонити тобі.

- Так. Це було б чудово, - сказав Еван.

- Чи можу я попросити тебе про одну маленьку послугу? - запитала Енн.

- Так. Звичайно, - з цікавістю відповів Еван.

- Ну, це прозвучить дивно, - неохоче сказала Енн. - Але можна мені... можна мені трохи «Кров чудовиська», що залишилася? Ну, знаєш. Щось на кшталт сувеніра на згадку чи щось таке?

- Звичайно. Я не проти, - сказав Еван.

Вони обидва перевели погляд на килим.

- Гей! - вигукнула Енн від несподіванки.

«Кров чудовиська» зникла.